

צ'רקי דני



נולד: י' במרחשון תשמ"א (19.10.80)
נפל: י"א בכסלו תשס"ג (15.11.02)

נקדים כמה מילים על דרך עבודתנו ועל המחשבות שליוו אותנו במהלכה.

פרקי הזכרון על דני נערכו מתוך עשרות רבות של מכתבים שהגיעו אלינו, וסיפורים בעל פה ששמענו במהלך ה'שבעה' ולאחריה, סיפורים רבים שממשיכים להגיע, בדרך כלל הדברים הובאו כלשונם. דני הספיק בחייו הקצרים לנגוע בלבם של אנשי רבים, שחסרונו כואב להם מאד. לכאב דרכי ביטוי מגוונות: כמה מחבריו שנישאו לאחר נפילתו, חשו צורך להזכיר את דני תחת החופה. בגדודו הוקמה פלוגה חדשה, שנקראה על שמו – 'פלוגת דן'. ומכרים רבים באים לחלוק את כאבם עם המשפחה, בעל פה ובכתב.

הקושי העיקרי שעמד בפנינו היה הצורך לבחור. מטבע הדברים, נושאים מסוימים חזרו על עצמם פעמים רבות, וגם המסגרת מוגבלת באורכה. לפיכך נאלצנו לוותר על מכתבים רבים, להשמיט חלקים ממכתבים אחרים, ולנסות לדחוס חיים שלמים ליריעה קצרה.

עתה, עם סיום עריכת פרקי הזכרון, מקננת בנו תחושה מעורבת. מצד אחד, סיפוק על סיום המלאכה לקראת יום השנה לנפילתו של דני. אך מצד שני – צר לנו שגמרנו, כי העיסוק בדמותו העניק לנו תחושה מרוממת, ואף קורטוב של נחמה. במהלך הכתיבה, התוודענו לצורות התנהגות יפות ומעניינות, ש'אימצנו' מהן לעצמנו.

מפתיע עד כמה אפשר 'לגלות' אח וחבר כשמסתכלים עליו מזוויות בלתי מוכרות, וחבל שנזכרים לעשות זאת רק לאחר המוות.

אנו מקווים שהקוראים, שיתלוו אלינו למסע להכרת דמותו של דני, יצאו ממנו נשכרים, ויספגו מן האמונה, השמחה וטוב הלב שאפיינו אותו.

אחותו רונית אריאל

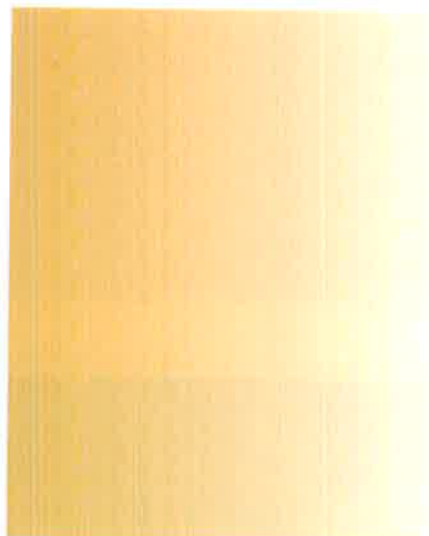
חברו יהודה דוולצקי

כסלו תשס"ד

יום השנה לנפילתו של דני

ילדות





דני נולד בירושלים, ביום י' בחשון תשמ"א. ילד זהוב תלתלים, שמח וחייכן. שמו נקרא דן-חיים, על שם דודו, דני טייכלר הי"ד שנהרג במלחמת יום הכיפורים, ועל שם סבו חיים כהן ז"ל.

כבר מגיל צעיר ניכרה רגישותו הרבה לסבל ולצער של הזולת.

אמא מספרת: בגן הילדים של דני הייתה ילדה בעלת מגבלה גופנית. במסיבת חנוכה שנערכה בשיתוף ההורים, הזמנו הילדים לרקוד בזוגות. כל ילד חיפש לו בן זוג, ואף אחד לא ניגש אל הילדה בעלת המוגבלות. דני ראה זאת ומיד ניגש להיות לה לבן זוג.

דני אהב לעזור לכל אחד, ובשל כך לא הבין כיצד זה יכולים ילדים לפגוע האחד בשני.

יום אחד בהיותו בן שש, ראה בדרכו חזרה מבית הספר שני ילדים מכים זה את זה, עמד דני מהצד ודמעות בעיניו.

על אף רגישותו הרבה, מספרת סבתא ריטה (שהייתה ה"מטפלת" של דני בהיותו תינוק), שילד אמנם לא היה שובב אך היה בהחלט ילד שמח.

ולא רק שהיה ילד שמח, אלא במיוחד אהב הוא לשמח אחרים. כשאבא היה מאושפז בבית חולים למשך כמה ימים, שלח לו דני, והוא אז בן שבע, "חוברת עבודה" – מעשה ידיו, "שלא ישעמם לך", כתב לו.

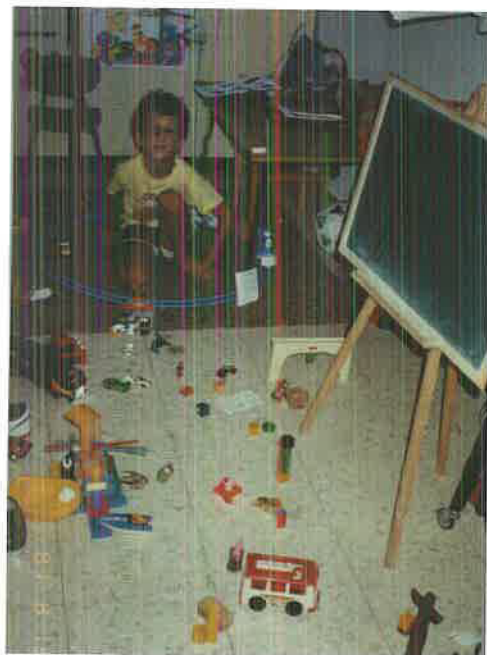
סבתא חיה מספרת: כשהיה דני בן שש, לקחתי אותו לטייל בעיר. דני, כדרכו, התנהג מאד יפה, וכך כאשר נכנסנו לבנק, שמעתי אשה במבטא אמריקאי אומרת לבעלה בהתפעלות "תראה אלו ילדים מגדלים בישראל". (דרך אגב, באותו טיול נכנסנו גם לבית קפה לקנות לנו שתיה. לעצמי הזמנתי קפה ולדני מיץ. דני שאל אותי איך נקרא המקום בו אנו נמצאים, ואני עניתי לו שזהו בית קפה. הוא הסתכל עלי ושאל: "למה לא קוראים לזה בית מיץ?!").

בי"ס יסודי

דני למד בבית הספר היסודי 'יהודה הלוי'. ילד טוב, סקרן ומתעניין.

נעם: את ה"הידפולקיצנא" – שזה אנציקלופדיה הפוך – למדתי להגיד בפעם הראשונה, בזכות דני.

לחברים שהיו במחיצתו לא שעמם אף לרגע. דני הציב להם ולעצמו אתגרים: מה זה ה"הידפולקיצנא"? ומהי השיטתיות במספרי לוחיות כלי הרכב?



דני בחדרו



הדלקת נרות חנוכה



חנוכה בגן



יום הולדת, דני בן 4

המורה כרמלה כותבת על דני, לאחר היוודע לה דבר נפילתו:

"אל הנער הזה התפללתי, ויתן ה' לי את שאלתי אשר שאלתי מעמו. וגם אנכי השאלתיהו לה' כל הימים"

(שמואל-א א, כז-כח)

דני

נאקחג מסמנו אכא הימים,
נאקחג מסובג צסיר וממים.
מסובג ממן סא אפמג ארצנו
מסובג ממן סא קדמג אדמנו.
מחמחוג ויפיק מחמו אג האב,
אראוג כה מרל, מרתיק לאהב.
סוכר אכולם, דוגמא אכאנו.
סויג כקרנן סא מנהא אפמנו.
דס אק, דני, סאג השם דני כהן
דמקשורג שממגי,
הרמשה מחברה היגה אי,
כי דאוגה שניה ממש
קק נככרגי לאויה קראגי,
כהו דני סוי, כמקגי!!
ודדיג הספר הדיסו שמחמדינו
היו זין ההרגים דמכרו.
כמקגי סב השמים,
כה הלא? קראגי, אני לא מחמדינה!
אז דס דני, סאוג אהמגי,
נממגי אי יוד גמנוגים.
הייג אי מלחיד מופג ומח כמג?
סאגי: איק אגים אסער זיג הספר,
אם כמחלה לא מביה שם אקנז אג פני?
אדכרן אז כמס המחלות
איוו אוג אדמנו הקדושים מחמקם פורסנוג

הכניסו אוג מן כדוג מלכים.
הריסו אק כה המחלטים.
הן נאקחג מסמנו סא קידוש הי' אלוקים,
אופניק דשמים כה השערים נפממים.
רדמג מחלטים מחיפים אוג,
וכה הנשחוג מופג ומחקירוג אוג.
נאקחג דני, כי הייג יהודי אהב ומחמדי,
מכיה דני, אהיוג אדכרו סא מחן מחלי המחלטים.
אכמג דני, מסובג דמרוג,
סמוג דמפילה אפני קא סאיוו.
סא מחקן היחודים שכאן נשארו,
סא מורים שכולים,
סא יממים ומחמנוג שדדג נוגרו.
דקס רממים, דקס גאלה,
דקס מהי שגמל יסוסה.
שירחים סא סמו וימלה גלא.
יגרש כה אויג וינה אג אריאל.
אז ימ אסמו אהיוג כמאן אטמ מחלטים,
אז ימ אוידינו מחמנו קמים.
יאסוף דמחמנוג כמים נשפכים
ויסוף דמס אג כה הבער והאויזים.
ויודמג אני, דני, כי דקרוג אוג נראה,
זימד סם מחי ישראל דזימד הקלא.
יהי ככרן דרוק.
כמחלה וייצמן
מורקן כממג א' וז' זיג הספר יהודיה האוי

בשנות ילדותו רכש לו דני חברים טובים, אתם שמר על קשר גם לאחר שנפרדו דרכיהם, וכפי שכותב חברו יאיר: "בכל פעם שפגשתי אותך, שמחתי לראות שנשארת אותו דני...".



בן 8, בטיול משפחות



היום הראשון בכתה ה'



חברים רבים של דני חשו כי הם היו חבריו הטובים ביותר.

הדס, אחת מחברותיו בתקופת הילדות:

דני,

הכרנו אחד את השני לעומק. מצאנו הרבה דברים משותפים. אפילו חשבנו לברר מי מאתנו מאומץ, כי אנחנו לבטח אחים... מזל מאזניים, כאבי הבטן, התלתלים, גיל ההתבגרות, שירי ארץ ישראל, האהבה לכתיבה, ההומור, האחים, ההתלבטויות האין סופיות ועוד.

בתיכון כתבתי רומן. היה לי חלום לפרסם אותו ואתה עודדתי אותי לכך. היו פעמים שלא הצלחתי להתקדם בכתיבה ואתה עם הרעיונות העוקצניים והאהבים שלך כלפי העולם, עזרת לי מאד. הבטחתי (ואם הספר יצא מתי שהוא לאור, אני גם אקיים) שהספר יוקדש לך, עם מילות תודה.

והנה מילות התודה שגם ללא ההבטחה הייתי כותבת :

תודה על שהיית איתי ופתחת לבך לפני, תודה על שחלקת ממנך איתי והיית סבלני, תודה על המחמאות שנתת לי בתחרות המחמאות שעשינו. תודה על העזרה בכתיבת הספר ועל כתיבת השירים והסיפורים הקצרים בשיעור טבע. תודה על שהכרת לי בסיפוריך את משפחתך וחבריך, תודה על שהקשבת בתשומת לב לסיפורי. תודה על שסלחת לי, ותודה על שעודדת אותי כשהייתי צריכה, תודה על החוויות, התמונות והחיוכים. תודה על שהיית אתה ואיתי.

הדס הלמן

הסבר על טיבה של "תחרות המחמאות" שמענו מפיה של הדס: באחד הימים, כשהיינו שנינו מצוברחים, הציע דני שנערוך תחרות מחמאות. כל אחד מאתנו ניסה למצוא כמה שיותר מחמאות אמיתיות על השני. זה היה כל כך נחמד ומצב הרוח שלנו השתפר מאד. ואז החלטנו שלא נסתפק במחמאות בינינו, אלא במשך שבוע כל אחד מאיתנו צריך לתת כמה שיותר מחמאות לאנשים נוספים, כדי לשמח גם אותם...

בשנות הלימודים בבית הספר היסודי, השתייך דני לקבוצת חברים, שכונה "השביעיה":

יושבים בסלון של בירי, כל אחד מהמקום שלו בשגרת החיים, מנסה לחזור אחורה לשנות בית הספר היסודי, ולהזכר בחוויות שלנו עם דני.

בזכרון של כולנו דני מצטייר כחייכן, מלא שמחת חיים, אחד מהחבורה.

דני היה טיפוס דעתן, עומד על שלו, ולא חוסך בויכוחים. אנחנו משמאל, והוא מימין, אנחנו בצופים והוא בבני עקיבא, ולמרות כל השוני עדיין ה'שביעיה', עושים הכל ביחד: טיולים כל חופש, קומזיצים ביום העצמאות ובל"ג בעומר, מערכונים בכל סוף שנה. דני היה סולן מרכזי בערבי השירה של בית הספר, עם שיר קבוע ופזמון קבוע



דרשת בר מצווה



שהיו שייכים רק לו (אם אגיע אל הבית אצל הברושים, מישהו יגיש לי מים וככלות כוחי עוד אשיר...), בדרך חזרה מבית הספר היה מוצא מספרי רכב מעניינים (רצוי סימטריים) והופך מילים (הידפולקיצנא - 11 אותיות!), ובשבתות, על מדרגות בית הכנסת, משחקים דג מלוח ומלך האותיות.

ברור לנו שאם דני היה ישוב אתנו כאן עכשיו, עובר על אלבומים ותמונות ישנות, ונזכר באותם ימים, הוא היה מזכיר לנו צחוקים ושטויות ששכחנו. רק שהחבורה, שהיתה תמיד שביעיה, עכשיו בהרכב חסר.

הדרכה

דני היה חניך בתנועת הנוער בני עקיבא, ועל אף היותו חניך בסניף "מרכז", יצא להדרכה בסניף מרוחק יותר מהבית, סניף "בקעה", שהיה זקוק למדריכים.

את חניכיו אהב, ומעבר להנאה והרגשה טובה, השתדל לצייד אותם בעצות טובות לחיים.

אוראל, מחניכיו של דני:

לדני היקר שלי!

כן, אני יודע שאתה לא רק שלי, אבל בשבילי – תמיד היית שלי.

אני לא ממש יודע איך כותבים מכתב למדריך שנהרג, מדריך שכל כך הערצתי ואהבתי. גם אחרי שעזבת חשבתי עליך המון, מסרתי לך ד"שים דרך יהודה והתעניינתי במצבך בצבא. בפעם האחרונה בדיוק דיברנו על זה... שצריך למצוא לך שידוך.

עכשיו אני קולט את הענוה הגדולה שבה הדרכת, למרות האחריות הגדולה שלקחת על עצמך על כל חניך. המסר העיקרי שלך היה "אל תאמינו בכלל למה שאני אומר, אתם יכולים לדעת לא פחות טוב, אז אל תסמכו על מה שאומרים לכם, אלא תחפשו את האמת שלכם". בפעולת הפרידה בה אמרת את זה, הרגשתי מחנק בגרון, הייתי עצוב על זה שאתה עוזב, אחרי מה שהיה נראה לי כזמן קצר כל כך.

כל כך שמחתי כשבאת לבקר אחרי שעזבת.

בפעם האחרונה שנפגשנו, לפני כשנה, דיברנו על צבא וישיבה ועל ההסדרניקים, ועל זה שאתה נורא רוצה לחזור לישיבה אבל הצבא צריך אותך אז אתה נשאר, ושככה כולם צריכים לעשות, ואמרנו שעוד נדבר על זה בהזדמנות. עכשיו ההזדמנות הזאת כבר לא תגיע, אבל הדברים שאמרת, כדרך אגב, נשאר בי וממשיכים להשפיע.

דני! אנחנו נשתדל להישאר פה חזקים, למרות שקשה, וננסה להמשיך לחיות את הדברים שלימדת אותנו, וכמובן שנמשיך לחייך בכל פעם שניזכר בך ובחיוך שלך. אני בטוח שעכשיו אתה כבר מריץ צחוקים ועושה שמח בפמליא של מעלה ובין לבין מבטל כמה גזירות קשות לעם ישראל, ואני מאחל לך שתגמור כמה שיותר מהר את השירות שלך בשליחות האומה שם למעלה, ואז, כשתבוא הגאולה סוף סוף, תוכל כבר ללמוד בישיבה (של מעלה) כמו שכל כך רצית.

אני בטוח שגם הם לא יתנגדו לקצת מילי דבדיותא בין הסדרים.

יהי רצון מלפני ה' שתהיה נשמתך צרורה בצרור החיים,

שלך תמיד, אוראל

עידית, הקומונרית של סניף בקעה:

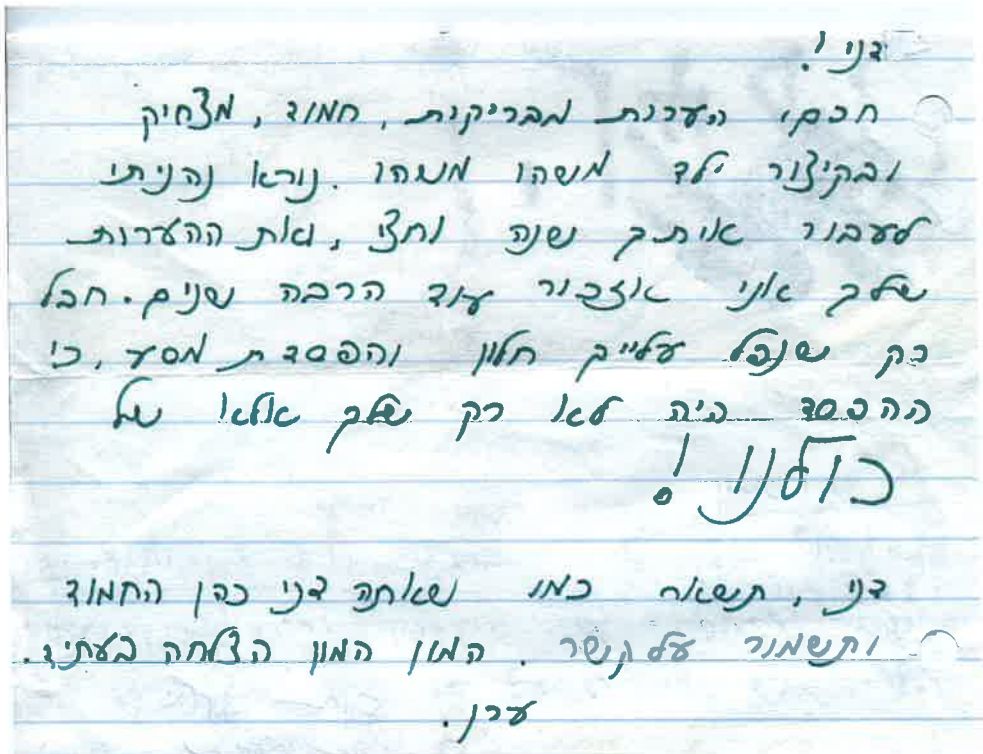
זכיתי להיות קומונרית בסניף בני עקיבא בקעה בתקופה בה דני הדריך.
לנגד עיני עולה החיוך של דני, והמשפט "יהיה בסדר" אשר נהג להגיד לי ולהרגיע אותי...
באחת השבתות ליווה אותי דני מהסניף לדירתו, לאורך הדרך התנהלה שיחה עמוקה
בענייני אמונה.

דני דרש וחקר כיצד ניתן לצוות על אהבת ה', כיצד ניתן לצוות על הרגש.
השיחה עימו השאירה בי חותם חזק - שבדרכנו כיהודים עלינו לדרוש ולחפש את
התשובות אשר יבנו בצורה אמיתית את עולמנו האמוני.

כזה היה דני עבורי - קונה את עולמו בעצמו
מרחיב אותו
מעמיק אותו
והופך אותו לנחלתו.

אני תפילה שאצליח להפנים את הלימוד הגדול שדני לימד אותי

בהערכה גדולה, עידית סלע



שיר שכתב הרב יעקב פישר, ראש ישיבת "נוה שמואל"
בהשראת מכתבו של דני

א. גיל אחז שרפי מרום
שחקו שוכני שמיים
דני עם תלתל נולד
ובת שחוק לו בעיניים

ב. גם הדוד דן שנפל – שוב קם
תינוק נולד בירושלים
עם תלתל ועם בת שחוק
ונקרא שמו דן – חיים

פזמון: העולם מתקיים בשביל משהו שעוד יגיע,
ואני שייך לחלק שצריך להשפיע.
מבסוט ממה שהספקתי, גאה לשרת,
יותר מעשרים שנה שמח,
מנסה לפתור חידה,
ורק רוצה להגיד: תודה!

ג. חזק המפקד, מוביל, אינו פגיע,
בראש הכח "אחרי" קורא, מחנך, משפיע,
כבר עשרים שנה מבסוט
בשביל משהו שעוד יגיע.

העולם מתקיים...

ד. חיל אחז שוכני מכפל,
דמע, רעד וחרון,
דני עם תלתל נופל,
קרוב הלילה בחברון.

העולם מתקיים...

ה. קרב הלילה בחברון,
דמע, רעד וארון,
דני למנוחות מובל
עם חיוך ועם תלתל,
כבר עשרים שנה מבסוט, משפיע,
בשביל משהו שעוד יגיע.

העולם מתקיים...

ישיבה תיכונית נוה שמואל וישיבת הקיבוץ הדתי



בשנות התיכון למד דני בישיבה התיכונית נוח שמואל באפרת. מוריו וחבריו מהישיבה מספרים על חיוכו הרחב, רעמת התלתלים והצחוק שובה הלב. דני נודע בשנינותו הרבה וחשיבתו החדה, מה שהתבטא בהומור מעולה, וחיבה רבה לחידות ההגיון הקשות ביותר. תמיד הצליח 'לעבוד' על אנשים, ולהכנס לכל מקום שרצה, כל זאת בטוב טעם ובלי לפגוע.

תכונה שבלטה אצלו כתלמיד – הכבוד למוריו. לא שהיה ביישן או חנפן, אלא פשוט בן-אדם, ולכן האמין שיש להתייחס בכבוד כלפי כל אדם, ובפרט למורים.

הרב **יעקב פישר**, ראש הישיבה של דני בשנתו האחרונה בישיבה, מספר על השקט הביישני אך הסמכותי של דני ועל האהבה הגדולה שהקרין:

“כי עלה מוות בחלוננו בא בארמונותינו, להכרית עולל מחוץ בחורים מרחובות”
(ירמיהו ט')

דני איש חמודות, דני עלם חמודות – דני שלנו. נולדת בירושלים, נפלת בחברון. באמצע מסע חיך, חנית לארבע שנים בישיבה, בדרך אפרתה, בין חברון לירושלים. בין עיר של אבות לעיר של בנים, בין עבר לעתיד.

גבהה קומתך בינינו, דני.

אי אפשר לנו להיזכר בך, בלא לראות החיך הטוב והמתולתל שלך. משובת נעורים תוססת, עם בגרות ועם אחריות גדולה, ועם נכונות לעזור תמיד, להושיט יד, עצה והנהגה...

אמש, כשישבנו בבית הוריק, הבית הנהדר שבו צמחת, נפלה העין על תמונת המחזור שלך מסיום קורס קציני החי"ר. ראינו את הפסוק המתנוסס שם כמוטו: “ממני תראו וכך תעשו”

ואתה עשית ואתה הראית... בעיקר עשית!

חשת – אתנו יחד – כי נועדת לפיקוד ולהנהגה. בשקט הביישני אך הסמכותי שלך, באהבה הגדולה שהקרנת. בכתה י"ב התלבטת עמנו לאיזה אפיק של השפעה תיעד עצמך לאחר סיום הלימודים. חשבת גם על תקשורת, כי חשת ורצית קשר, וחיפשת נתיב של השפעה ושל הנהגה.

מאיך, רצית להמשיך עוד בתורה, להמשיך ללמוד, להמשיך לגדול.

ואמנם, המשכת בישיבה, הכשרת עצמך עוד, ופנית לשירות, כלוחם וכמפקד – מנהיג ומשפיע.

מפיקודיך וממפקדיך אנו שומעים היום, כמה הרבה אהבה הרעפת עליהם, איזה קשר ואיזו אחריות חשת ובטאת כלפיהם. אין אנו מתפלאים על כך, כי כולך היית אהבה.

אוהב ואהוב בלי קץ ובלי גבול. כי כולך היית נתינה. ואין קץ לנתינה הזו, ואין קץ לאהבה הזו גם היום, ולעולם לא יהיה.

שעה קשה היא למשפחה, שעה קשה לחברים, קשה לנו ולעם ישראל כולו...

**אי אפשר להיזכר בך, בלא לראות
החיך הטוב. משובת נעורים תוססת,
עם בגרות ואחריות גדולה ועם
נכונות לעזור תמיד, להושיט יד,
עצה והנהגה**

עייפה נפשנו להורגים, אך עדיין לא הגיע
זמן לנוח. אנחנו נמשיך, דני. כי אנחנו
חייבים.

כי זוהי צוואתך, וזו דרכנו, והדרך עודנה
ארוכה. בדרך חיך, מירושלים לחברון,
היית עמנו - באמצע הדרך - באפרת.

נתפלל אל הקב"ה לקיום ההבטחה: "בלע המוות לנצח ומחה ד' אלקים דמעה מעל
כל פנים, וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ, כי ד' דיבר" (ישעיהו כה')



דני, בפתיחות האופיינית לו, יצר קשרים טובים גם עם תלמידים בשכבות המבוגרות או הצעירות ממנו בישיבה. כך לדוגמה כותב יהודה איש שלום, המבוגר מדני בשנתיים:

הכרתי את דני בנווה שמואל...

במסע החיים נוצרים קשרים בין אנשים מעבר למחסומי הגיל והזמן, מאז נשארה בינינו קירבת נפש מאד מיוחדת שהיתה מתחזקת בכל מפגש מחדש...

פגישתנו האחרונה היתה לפני חודש. יום שישי שעה לפני שבת, רח' קרן היסוד. עמדתי ליד טלפון ציבורי, לידי מונח תרמיל גדול ושק"ש. לפתע אני שומע צופר מכונית וצעקות יהודה, יהודה. עמדת

**רצית להיות רועה צאן ברמת הגולן...
כזה היית, בעל חשיבה עצמית, איש
של אמת ויושר**

עם רכב ה"פוקוס" באמצע הכביש, מאחוריך פקק של מכוניות. ואמרת: "בא יהודה אני אקח אותך לאן שאתה צריך". נראית טוב ואמרת לי את זה. היית שזוף ופניך קרנו, דיברנו על

העתיד. אמרת שלא תמשיך בצבא אך איך יודע איך לומר את זה למג"ד, שלמרות שהבהרת לו את העניין בשיחה, הוא הבין בדיוק ההפך.

שאלתי לאן פניך לאחר הצבא. ענית, שאתה רוצה להיות רועה צאן ברמת הגולן. לא יכולתי לעצור את החיוך הענק שהתפשט על פני, כל כך שמחתי לשמוע את זה, אי אפשר לתאר עד כמה. כזה היית, בעל חשיבה עצמית, איש של אמת ויושר... שילוב נדיר של עדינות ולחימה היה בדני. קשה לתאר ולהיפרד מחבר ואח כל כך אהוב ויקר לליבי...

אוהב, מעריך ומחזק את ידיכם, יהודה איש שלום

את קולו הרדיופוני כולם הכירו. פעמים רבות יצא לחבריו לקבל טלפון מ"צ'רלי בוזגלו מרשת א" ורק באמצע השיחה לקלוט שזהו דני. כשהתגבש רעיון בכתה ו"ב להקים רדיו של הישיבה במערכת הכריזה בחודש אדר, היה ברור שאין מתאים מדני להיות קריין. מסורת זו של "רדיו אדר" נמשכת בישיבה עד היום (לאחר מותו הוקדש "רדיו אדר" לזכרו).

דני תמיד נהנה לארח את חבריו בביתו. אם זה להפגש לצפיה בסרט, משחק פינג-פונג במקלט, או סתם לשבת ולדבר על כל דבר שבעולם. מהר מאוד הרגישו החבר'ה 'בבית'. אחד מהם הוא יוחאי איזק:

"מה עוד תבקשי ארץ מכורה..."

אני יושב בקולמביה בלה-פס אחרי ששמעתי את אחד הדברים הגרועים ביותר בחיי. אין לי מילים לתאר את ההרגשה שלי עכשיו, אני פשוט מנסה לאסוף את עצמי ולכתוב. אפילו לא יכולתי להגיע ללוויה של החבר הכי טוב שלי, אח שלי, שנפל מות גיבורים. קשה לי לכתוב ולהביע את צערי, את הגעגוע ואת האובדן.

כל הזמן עולה לי תמונה של ילד עם תלתלים שחורים ומחייך על רקע מעיינות

ועל רקע ירושלים ועוד מקומות שהיינו ביחד. אני זוכר שבתות אצלכם בבית ועל הרגשת הקירבה. אתם כמו דודים שלי...

אוהב בכל הלב, יוחאי

בהיותו בכתה י"א החל דני לחשוב על שרותו הצבאי. בתחילה נטה, מתוך מחשבה על סבא וסבתא כהורים שכולים ואמא כאחות שכולה, לבקש לשרת בגלי צה"ל. לבסוף גנז את מכתב הבקשה שהכין, והחליט להצטרף לתכנית ה"שילוב" של ישיבת הקיבוץ הדתי בעין צורים.

ישיבת הקיבוץ הדתי

הבחירה בישיבת הקיבוץ הדתי הייתה בגלל תכנית השילוב, שכלול בה שירות צבאי מלא, וגם בגלל האווירה הפתוחה השוררת בישיבה. מסגרת הלימודים נינוחה יותר, והתקשורת עם רבני הישיבה מתקיימת "בגובה העיניים". דני, כדרכו, רצה תשובות שמניחות את הדעת ומתיישבות על הלב.

לצד הלימודים חש צורך בפעילות, אותו ניתב לאפיקים של תרומה חברתית, בעבודה עם ילדי עולים מאתיופיה.

כתב לנו ג'וני הדי, שלמד ב"תוכנית חו"ל" בישיבה:

מיום הראשון שלנו בישיבה הוא השקיע הרבה מאמצים כדי לעזור לנו להסתדר בסביבות די חדשות, ולהתחבר עם הישראלים בישיבה. הוא היה אחד האנשים שבגללם היה מעורב כל כך טוב בין ה'חוצניקים' לבין הישראלים בשנתנו. מעורב שאפילו הר"מים העריכו.

ספד לו בלוויה אחד מרבני הישיבה, הרב אביה הכהן:

דני, שנה אחת התהלכת בבית המדרש שלנו. הגמרא אומרת על דוד המלך שהיה 'עדינו העצני', שבבית המדרש היה עדין כתולעת, וכשהיה יוצא אל הקרב היה קשה כעץ. היית עדין בבית המדרש ולא איבדת את עדינותך גם בצבא וגם במלחמה, תמיד חייכת כאילו שאין שום בעיה בחיים. תמיד נתת לכולנו הרגשה שאצלך הכול בסדר. ישבת בבית המדרש ולמדת, באותה שנה גם התנדבת לעזור לילדים, והכל ללא תרועת חוצרות, בשקט ובענווה. אם יש מישהו שעליו נאמרו דברי חכמים 'אמור מעט ועשה הרבה' – הרי שעליך נאמרו הדברים. כך היה בישיבה, וכך היה בצבא.

היית הראשון מהמחזור שיצא לקצונה. אתה התלבטת כיצד תוכל לצאת לקצינים ולחזור לישיבה. הפעם האחרונה בה דיברנו היתה כשביקרתי אותך לא מזמן בגבול לבנון, שם היית מ"מ, ושוב ראיתי את החיוך שמעולם לא ירד מעל פניך. בטוב לב אינסופי לקחת את הבן הקטן שלי לסיור במוצב, וביחד נכנסת אתו לטנק כדי שיראה מבפנים מה זה טנק. באותה פגישה אמרת לי שאתה רוצה לסיים את השירות ולחזור לישיבה, סיפרת שבצבא לוחצים עליך להישאר, אבל אתה החלטת לחזור. כנראה הצלחת יותר מדי בתפקידיך, ונשארתי עוד קצת במלאכת הקודש של הצבא.

דני, אתה נפרד מאיתנו ואנו נשארים עם הגעגועים אליך, אל החיוך, היושר וטוב הלב האיני-סופי.

אלעד יעקבסון, חברו של דני:

הנסיעה מתחילה.

הנופים בצדדים עותקי נשימה, ומכתש רמון נפרש לפנינו כמו לוע באדמה.

הצוקים הנדירים ביופיים והצל שהשמש מטילה עליהם יוצרים תחושת ניתוק וחופש.

הדיסק שבתוך הרכב מנגן את פוליקר. המחשבות בראש מנסות לנוח, להרגע. ולפתע משהו מכריח אותי להתרכז במילים של השיר שכאילו מכילות את חלל הרכב. "יורם, תגיד לי אתה, מה עושים עם חבר שכמותך, עם זיכרון היתוך..." נשמע כל כך מוכר, רק להחליף את השמות וזה הכל. בדיוק אותו הסיפור. ואז אני נזכר שאחת הפעמים האחרונות שדיברתי עם דני היתה בסיטואציה דמה. הייתי אז בנסיעה לאותו הבסיס בדיוק ודיברנו בפלאפון. צחקנו, נהנינו, שיחה רגילה עם דני. מנסה לדלות כמה שיותר פרטים שאני זוכר מהשיחה ההיא... ולמעשה כך מתנהלת לה השנה האחרונה. עובר היום ופתאום איזו סיטואציה קופצת ומזכירה לי את דני. פעם זה לקרא בעיתון כתבת ספורט שאני יודע שהיינו מפתחים עליה דיון. פעם זה שיר שהיינו שרים ב - 2 קולות שפתאום מושמע ברדיו. ופעם זה מישהו מתולתל עם כיפה שמאוד מזכיר אותך, ולפעמים אני סתם קורא משהו הפוך...

מתחילים בעליה לכיוון השני של המכתש. הסיכובים חדים ומסוכנים אבל הנוף עוצר נשימה. מנסה להביט אחורנית ולהספיק לראות אותו וחושב על הדברים שרציתי שנעשה ביחד. להכיר לך את החברה החדשה, להראות לך את החדר החדש שלי, לדבר איתך על התפקיד הבא, ולצבוע איתך את השלכת בירוק...

המכונית ממשיכה להתקדם, הכביש נראה אין סופי והשיר ברכב מתחלף למשהו קצת יותר אופטימי. למכתש כבר אין זכר, והנופים קצת מתמתנים. מזכיר קצת אותך, המכתש הזה. כל כך עמוק, כל כך יפה, מזמין אורחים, מרתק, אפילו קצת מצחיק.

ואז נעלם.

בפתאומיות, משאיר אחריו רק זיכרון מתוק שגורם לדמעה לרדת עד אל הפה המחייך במקביל.

הנסיעה עוד ארוכה והבדידות מורגשת מאוד.

עשינו את המסלול של הישיבה והצבא ביחד ובמקביל, ופתאום אני קצת לבד. ובלב יש חזר בגודל של מכתש.

תודה על הכל, דני.

בזכותך, החיוך יותר חזק מהדמעה.

אלעד

פרקי צבא





טכס קבלת כומתה



עם שרותו הצבאי, התגייס דני לחטיבת הנח"ל, לגדוד שחם 931.

במהלך הטירונות קיבל תפקיד ס.מ"כ. בסיום האימון המתקדם ירד הגדוד לתעסוקה מבצעית בגוש קטיף ברצועת עזה, שם פעל דני כמה שבועות ונשלח לקורס מ"כים מוקדם. לאחר סיום הקורס הצטרף לסגל המפקדים בבסיס הטירונים של חטיבת הנח"ל. תוך כדי כך, נשלח דני למבדקי קצונה והתקבל, אך אז החלו התלבטויות, האם להתקדם לקצונה, או לחזור לישיבה בעין צורים לתקופה של שנה כפי שמתחייב מתכנית ה"שילוב".

בשיחות עם המג"ד הבין דני את חשיבות היציאה לקורס קצינים על מנת לשרת ולתרום לצה"ל ברמה גבוהה יותר, אך סוכם כי כאשר יסיים את הקורס יוכל לחזור לישיבה לתקופת לימודים.

את קורס הקצינים עבר בהצלחה. כשחזר לגדוד נאמר לו שאמנם הוא יכול לחזור לישיבה כפי שהובטח, אבל צה"ל זקוק מאד לשרותו... הופעל עליו לחץ כבד לקבל תפקיד של מ"מ. דני נעתר לבסוף לבקשה, אך ביקש לקבל את מחלקת הבני"שים (בני ישיבות). בתפקידו כמ"מ מחלקת בני"שים נהנה דני מהתקדמותם המקצועית-צבאית של החיילים, ומההווי החברתי שהתפתח במחלקה.

המג"ד, ניסה לשכנע את דני לצאת לקורס מ"פים, וכך הוא מספר:

דני היה אדם שעשה לי טוב בגדוד. הוא היה מי שגורם לי לחייך, מלא שמחת חיים, קצין שבאמת ובתמים אהב את החיילים שלו. הוא כל כך אהב אותם, ובגלל זה גם לא הצלחתי לשכנע אותו להיות מ"פ. הוא אמר לי: "אני מוכן להישאר מ"מ כמה שאתה רוצה, אבל מ"פ זה כבר רחוק, אני רוצה להיות קרוב לחיילים שלי". זה היה תענוג לראות אותו עובד ונהנה, מלמד ומחנך.

(ערן)

בשלב זה דני רצה לצאת לאזרחות ולהתחיל לבנות את עתידו וביתו. ואז נתבקש לקבל על עצמו תפקיד של ס.מ"פ בפלוגה ב', במוצב 'דבורנית' ליד ראש הנקרה.

הגדוד פעל במוצבי גבול הצפון, במרחב רמאללה, ולאחר מכן עבר לאזור חברון.

בחברון הספיק דני לפעול וללמוד את השטח כשבועיים, עד לערב שבת קודש, פרשת "ויצא", י"א בכסלו, בו יצא בראש כוח כוננות פלוגתי, כדי לחסל אירוע של פיגוע ירי שביצעו מחבלים בני עוולה. בקרב זה נפל.

במהלך השירות הצבאי בא לידי ביטוי במלא הדרו, אופיו המיוחד של דני. חבריו וחייליו מרבים לתאר את שמחת החיים ואהבת החיים שהיו טבועים בו.

אני לא זוכר אותו עצוב. כשאני חושב על דני, תמיד עולה לי אותה התמונה, עם חיוך, לא משהו אחר.



דני חיפש תמיד להיטיב עם אנשים וניסה להימנע מפגיעה שלא לצורך בכל יצור חי.

אני זוכר שהיה פעם איזה עקרב ממש גדול במוצב ואחד החיילים רצה להרוג אותו. דני לא הסכים, ושאל: למה להרוג סתם בעל חיים, הוא לא מזיק לך... ואני זוכר ששאלתי אותו: "איך תהרוג מחבלים?" הוא אמר לי: "זה לא קשור בכלל, אני לא אהרוג בעל חיים, אני אבריא אותו, אני אסלק אותו, הוא לא מזיק לי". הוא כל כך כיבד את הנקודה הזאת, ראו את זה הרבה אצלו, את העדינות הזו... הוא אמר את זה גם בשיחת סיכום, שהוא לא חשב בכלל להיות קצין, הוא לא חשב להלחם, הוא חשב שהצבא זה לא המקום המתאים לו. אחר כך הוא הבין שזה מה שצריך. ואם צריך אז דני כמובן שם.

(אראל סבתו)

דני התעניין בתחומים רבים, וצבר ידע נרחב.

כששמרנו באיזה בית בקו הקודם שלנו ברמאללה, הייתי באיזו עמדה שנראתה לי המקום הכי זניח בעולם, ודני בא והוא מראה לך אלף ואחד דברים. הוא ידע כל כך הרבה על הארץ, הוא ידע כל כך הרבה על מקומות, הוא מסביר לך על היישוב עטרת, על כיוונים ועל אירועים שהיו בו בעבר. ללמוד מהניסיון שלו, ללמוד מהאדם הזה, זה ללמוד כל כך הרבה... ובאמת, דני זה אדם שרבים היו רוצים להיות כמוהו...

(אביעד לורי)

אהבה ולחימה, צחוק ורצינות, עשויים להיראות כניגודים, אולם אצל דני הם היוו השלמה, ובמקומות הנכונים. בעזרת שילוב זה, סייע לאנשים סביבו פעמים רבות, במצבים טובים וקשים כאחד.

מי לא אהב את דני? הוא ידע גם לאהוב וגם להלחם, לצחוק ולהיות רציני. ועוד יותר ידע מתי להיות מה. ודני היה שם, להקשיב בעת הקשבה ולדבר בעת דיבור. לרחם על אלו שסבלו ולהעביר ביקורת לאלו שטעו...

(אריאל דוד שלם)

הדבר שהשאיר עלי רושם עמוק זה השילוב בין הצחוק והשמחה לבין הרצינות, בזמן הכנת משימה. גם כשהכנו פעולה רצינית מאוד, דני היה יכול על ידי איזו בדיחה לעורר את כולנו.

(יאיר נעמן)

בוקר אחד, היינו באום צאפה, ישבנו להכין קפה. צחקנו הרבה מאד, ופתאום דני שמע יריות, ואנחנו לא שמנו לב. בבת אחת הוא נהיה רציני ואמר לנו למהר לסופה. בשלב הזה עדיין לא הכרנו אותו כל כך, חשבנו שהוא צוחק איתנו. המשכנו לשבת, להסתכל עליו ולצחוק. דני התחיל לצעוק "אתם לא מבינים? באמת יורים פה". אז למדנו שכשצריך, דני גם רציני.

(דן גלבנד)





על רקע החדר במוצב "מתקנים", עם אלעד



עם גיא חזוט



עם איתמר



עם יוני רוט

מפקד טוב הוא מפקד שהוא אח ורע לפקודיו, מעבר ליכולתו לקבל החלטות ולתת פקודות. כזה היית דני, פשוט אהבת את מה שעשית עם מי שעשית וראו את זה עליך. מצד אחד היית חי ותזזיתי, תמיד מוכן לכל קריאה, ומצד שני היית רגוע ושליו. נתת לנו תחושה, שלא חשוב מה יקרה – הכל תחת שליטה. ההומור המיוחד שלך הקל על כולנו לעשות דברים של רוטינה בצורה קלה ונעימה הרבה יותר.

(אודליה הרפז, פקידה פלוגתית)

את השילוב בין עוצמה לצניעות, שהייתה בדני, מתאר תושב היישוב עטרת שבשומרון, שם שהה דני עם פלוגתו לפני שעבר לחברון.

דני שרת בישוב עטרת כחודשיים והשאיר את חותמו. הוא עשה את הדברים בנחישות, בעצמה, בדבקות ובאמונה שהצליח להעביר לחייליו, ועם זאת, גם בצניעות.

(אליהו אבניאל)

כשיש חיילים בישוב, הם כל כך עסוקים, שלא רואים אצלם התחשבות בתושבים. יש להם הרגשה, למשל, שמותר לנסוע עם הנגמ"שים על הכבישים של היישוב. כשדני היה, החיילים הקפידו לצאת בדרך ההיקפית, והג'יפים תמיד נסעו במהירות המותרת. אנחנו תלינו את השינוי בדני. ראינו את הרגישות שלו. הוא אפילו התנצל פעם בפני כשהוא נכנס בטעות עם הג'יפ החמוש למרכז הישוב. זה היה נראה לי מאד מוזר שחייל מתנצל...

(תושב הישוב עטרת)

יחסו של דני לחייליו היה לשם דבר. הוא אהב אותם, טיפח אותם וטיפל בכל צרכיהם. דני רצה להישאר בתפקידו כמפקד מחלקה ולא להתקדם ולעלות בדרגות, כל זאת על מנת להיות קרוב לחיילים, לבצע עמם משימות, להלחם יחד אתם, ולדאוג לכל מחסורם.

איני חושב שראיתי מפקד שכל כך אהב את חייליו והשקיע בהם כדני. דני לא רצה להיות מ"פ כי חש שכך יהיה רחוק מחייליו. לא עזרו לי כל השיחות, כל ההסברים, דני אמר שרק מ"מ הוא רוצה להיות. בכל זאת מונה לתפקיד ס. מ"פ לפני הזמן, כי היה טוב והתאים לתפקיד, ועל חיי אדם לא מתפשרים.

(ערן, המג"ד)



בתקופה בה דני פיקד על מחלקת הבני"שים, הוא סיפר, כי הדבר שהוא הכי אוהב לעשות בתור מ"מ זה לעמוד כל בוקר בתפילה, בברכת כוהנים, ולברך את חייליו. כוונה רבה הייתה במילים: "יברכך ה' וישמרך... וישם לך שלום".

על הרגשת הקרבה והיחס החם מספר דן גלבנד:

כשדני היה חוזר מהבית היה נותן 'כִּיפִים' וחיבוקים. עד אז לא היינו רגילים לזה, הקצינים שלנו בקושי היו אומרים שלום, ודני בא ומחבק.

כשמפקדים מבקשים עזרה כולם מנסים להתחמק, אבל כשדני שאל מי רוצה לבוא, כולם באו.

כולם אהבו לעזור לדני. בדרך כלל כשמפקדים באים ומבקשים עזרה כולם מנסים להתחמק, אבל כשדני שאל 'מי

רוצה לבוא?' כולם באו אתו כי ידעו שזה בכיף. למרות שדני הוא הקצין, לפעמים יכולת להרגיש שהוא אחד החברים הכי טובים שלך.

חייל אחר מספר:

באחד הימים כשישבנו בחדר האוכל הצטרף לשולחן שלנו קצין לא מוכר. לא הבנו למה קצין מתיישב בשולחן החיילים, שלא כמקובל, ולא בשולחן של הסגל הפיקודי. חשבנו שזה אורח ולכן הוא סתם התיישב במקום שהוא מצא. אחרי כמה דקות הוא

פונה אלינו ושואל: 'לא מעניין אתכם מי אני?' זה באמת עניין אותנו, ואז, להפתעתנו, הוא אמר: 'אני הסמ"פ החדש של הפלוגה'.

מאז ועד הסוף דני ישב איתנו בשולחן החיילים ולא בשולחן הסגל הפיקודי.

(אחיעז אליהו)

את האהבה הרבה שחש כלפי חייליו ואת הדאגה הכנה, יכול היה כל אחד לראות. דוגמא לכך בסיפורו של דניאל פיינגולד, חבר בלהקה צבאית, שהגיע לשיר לחיילים של דני:

במסגרת שירתי בלהקה הצבאית של חיל החינוך יצאנו ליומיים של הופעות בחברון. כשהגענו למוצב "מתקנים" בעיר פגשנו את סגן דני שליווה אותנו לאורך מספר השעות שבילינו במוצב. דני השאיר עלי רושם של אדם מקסים, הוא דאג שיהיה לנו כל מה שאנחנו צריכים ואפילו עזר לנו בעצמו לסחוב את ציוד ההגברה הכבד. הוא התעקש שנופיע פעמיים, כדי שכל חיילי המוצב יוכלו ליהנות מההופעה (גם אלו שנמצאים בשמירה). במהלך ההופעה, הוא עמד בצד וחיך, וראיתי עליו שהוא נהנה לראות את החיילים שלו רוקדים, שרים ושמחים.



עם הסמ"ר עופר צ'רקסקי

בהיותו מ"מ, חלה דני, ובמשך כמה שבועות נעדר משירותו במוצב. בתקופה זו הבינו חייליו עד כמה השקעתו בהם הייתה רבה.

בתקופה שבה דני היה חולה, חשבנו שבלי מ"מ יהיה יותר שקט. מהר מאוד גילינו שההיפך הוא הנכון, בלי דני אין מי שידאג לנו, ויגן על הזכויות של המרלקה. בלעדיו, לכל משימה לקחו קודם כל אותנו. גם בנושא היציאות הביתה, לא היה מי שיתווכח עם המ"פ, וכך יצאנו הרבה פחות. דוקא בחסרונו נעשה לנו ברור עד כמה דאג למחלקה.

(משה כפרי, חייל ממחלקת הבני"שים)

ההשקעה של דני בחייליו לא התבטאה רק ביחסו אליהם כפלוגה, אלא, בראש ובראשונה ביחסו לכל חייל וחייל באופן אישי.

אז הבנתי שדני הוא מפקד אחר, אינו רוצה לנהל, אלא לגעת בדברים, להיות הכי אנושי והכי אכפתי.

אני לא אשכת, כשהגודד התכוון לרדת מהצפון, כל החיילים כבר היו מוכנים, ודני, עם הסופה דואג לאסוף חייל במוצב חרצית. אמרתי לו: "דני, למה לעכב את כל הפלוגה בגלל חייל או שניים, חבל על הזמן". אבל דני התעקש לוודא שהכל מסודר. בסיטואציה הזו הבנתי שדני הוא מפקד אחר, אינו רוצה לנהל, אלא לגעת בדברים, להיות הכי אנושי והכי אכפתי.

(שחר שטרית, סמג"ד)

בספר סוף מסלול של הפלוגה בה פיקד דני כמ"כ נכתב:

דני כהן האגדי

הכיתה הטובה ביותר בפלוגה בזכותו של בן אדם אחד – דני כהן.

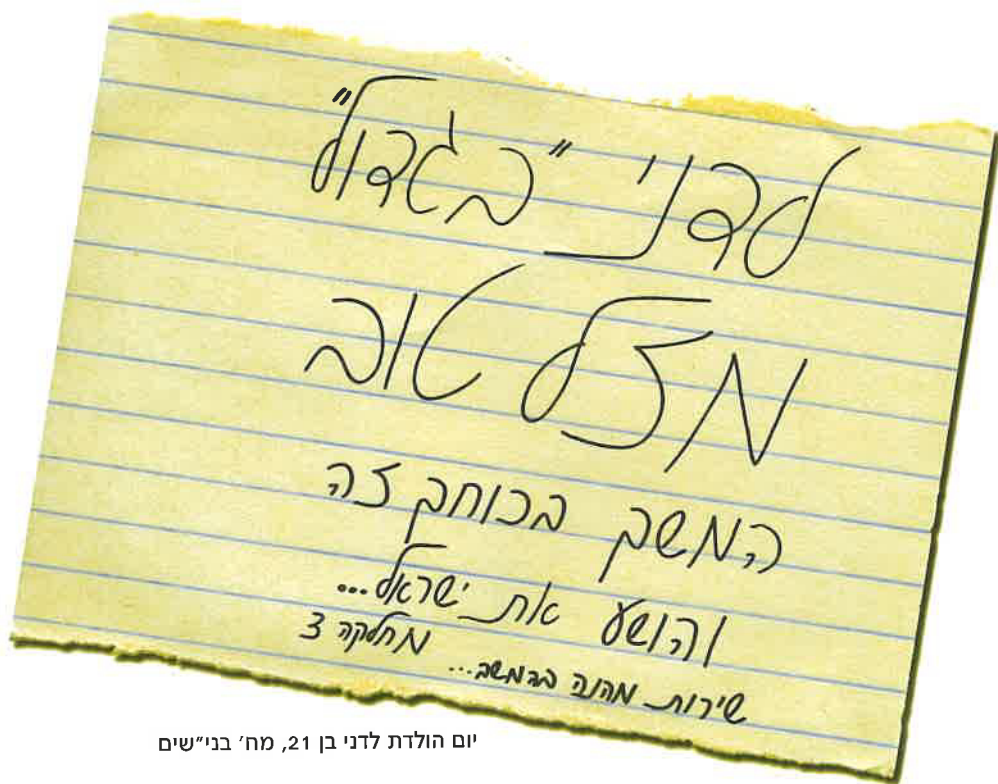
קיבל אותנו כאשר היה רק 11 חודשים בצבא והראה לנו ניסיון של שנים...

חצי שנה של צחוקים, אחד המפקדים היחידים שבאמת שמעו לנו, החיילים. תמיד היה מארגן לנו ימי סידורים כשהיה צריך, תמיד יכל לשמוע אותנו בוכים ומתבכיינים.

דני כהן – כבוד!

החיילים מצאו אצלו אוזן קשבת ומהר מאד הבינו שבכל בעיה דני הוא הכתובת שאליה כדאי לפנות. בשל כך הפך להיות להם לחבר, מעבר להיותו מפקד.

ראיתי בדני דמות שאפשר לחלוק איתה הכול ולדבר איתה בכל נושא, ובאמת כך פעלתי. ניגשתי אליו ומצאתי בן שיח קשוב, מבין, מסביר. הפכתי להיות חבר טוב שלו והוא חבר מאוד טוב שלי. דיברתי אתו שעות על גבי שעות פעם אחרי פעם, בלי סוף...



יום הולדת לדני בן 21, מח' בני"שים

קשר כפי שהיה לדני עם חייליו – הוא דבר נדיר מאד. קשר כזה, בו אדם חושב על אנשים שתחתיו, גאה במעשיהם, כואב את כאבם ורוצה אך בטובתם, מתאים יותר לתא משפחתי. כאן הוא התקיים ביחסי מפקד ופקודים.

בתפקידי כקלע טיפח אותי דני באופן אישי. פעם אחת במוצב, הוא בא אל הקשתיות ואמר להן: "יש לי פה קלע טוב, אתן רוצות שנעשה לכן חורים במטבעות?" הן לא האמינו לו. הוא בא אלי לשמירה עם שקית של מטבעות ומפתחות, ואמר: "מחר אנחנו הולכים למטווח ואתה מחורר לי פה את כולם". אמרתי לו: "סבבה אין בעיה".

ידוע שאבא אינו מתקנא בבנו, הוא רק גאה בו, כך בדיוק הוא התייחס אלי.

למחרת הלכנו למטווח, רק דני ואני, הוא רצה לעבוד איתי באופן אישי. הוא הדביק את המטבעות על קרטון עם סלוטייפ, לידם תקע גם נעץ, ואמר לי לבחור במה אני קולע, בחרתי את הנעץ. הוא אמר לי שאני יומרני מדי. אמרתי לו שלא ידאג.

הוא הוציא שקל מהכיס שלו, ואמר לי שזה השקל שלו, 'דיר באלכ' אם אני פוגע בו, במטבעות שלהם לא אכפת לו שאני אפגע, אבל בשקל שלו... פגעתי במטבעות ובסוף גם בנעץ. דני קפץ מאושר. זה היה נראה כמו אבא ששמח בהצלחתו של בנו. הוא הלך עם הנעץ הזה לכל הכוחות במוצב והראה להם. זו הייתה הגאווה שלו, להראות לכולם שיש על מי לסמוך. כמו שידוע, אבא לא מתקנא בבנו, הוא רק גאה בו, כך בדיוק הוא התייחס אלי.

גיא זוזות, סמל מחלקה 3 (בני"שים)
כותב למפקדו דני:

כשריך גרתי - הקל'תו (א"ה)
לפני כל"י חוסה וקני' המני (במיל) לזקק יחוייג
כשפתי (המיל) ומילן כגב'!
עם תלמידי מור
30.11.01

כשפתי תלמי' אתה שפתי - ל' הקל'
קדו וראו כל סופו וכל
ממין ואת' עין, מן המדג' - השמנה
מיכיל - ע"מ מן המדג' האיסופי
ולד קוים מושבו של אוניגל -
מחנה - היו קן למדכו פ"ו...

שפתי ניצב מורו ע"כ כמ"ה שפתי ר"ה
ובקל קולו שפתי "א"ק (שפתי, ע"ה)

הממנה, שפתי - המדג' אשנה בכל
שפתי תלמי' זכור וקולו קומה
קומה קוקנה תלמי
המשיך ואמר "אני לא גויס לא, יש לי - במיל".



"כּוּ לֹא בּוֹשֶׁה לְיָפוֹז, בּוֹשֶׁה לֹא לְקוֹם". כֹּה אָתָּה.

זֶנִּי, נִבְיָא הַחֲמַנִּי וְיִצְיָא אֵל עֲמָי

בְּתוֹר הַמֶּלֶךְ שֶׁלֶךְ זַחְרָהּ בְּכַבּוּדָּךְ.

תִּמְשִׁיךְ לַחַיּוֹר מִלֶּךְ שֶׁל בֶּן-אָדָם.

אִם רַק תִּפְצֵה בְּכֹל מַה אֶנִּי לְאוֹיֵב לֶךְ חַת+הַקֶּלֶךְ

אוּ לְזִכְרֵךְ מִלְּחָמָה וְזִנְיָ

אוּ מִתֵּם לְעַלְּ בְּקִרְבֵי חַיִּיל

הַצִּיָּדוֹת שֶׁנִּרְוֶה חִיבּוּגֵינוּ לְעַלְּ

וְשִׁבְתָּ מִה וְשֶׁ כַּמֶּה מִיָּלִיד

שִׁמּוֹ מִלְּחָמָה
אוּ זִנְיָ

מִלְּחָמָה





חייל נוסף מתאר את דאגתו הכנה של דני:

בתחילת השרות הצבאי שלי (ואולי גם בסוף) הייתי די 'מצ'וקמק'. כשעשיתי את ה"תרגיל פרט" בו הייתי רק עם המ"מ – דני, היה בסך הכל תרגיל טוב, אבל כמו שדני אמר לי אחר כך: 'התרגיל היה טוב אם לא היה נפתח לך השרוך ולא היית נופל...!'. הוא אמר לי את זה בצורה של ביקורת בונה, והתחיל להסביר לי דברים קטנים שבדרך כלל מ"מ לא מתעסק בהם, כמו איך לקשור שרוכים של נעליים, ועוד דברים שטוטיים כאלו, שלא חשבתי שהמ"מ יהיה זה שיסביר לי אותם. הוא דיבר איתי בצורה מאד נחמדה, בצורה אישית, באמצע הטירונות, בלי דיסטנס. נראה לי שבאמת אחרי זה השתפרתי, בזכותו.

אחד הדברים שאפיינו את דני ותרמו לתחושת הקשר והשותפות עם החיילים, היתה העובדה שדרש מעצמו מה שדרש מחייליו.

לילות שלמים של חוסר שינה לא הפריעו לך להמשיך לחייך. כשמישהו הזיק לחיילים שלך ואתה חשת בכך, מיד נחלצת לעזרתם, כי אם החיילים שלך מסתובבים עם עיניים נפוחות של לילות נטולי שינה – אז אתה, מפקדם, תישן?

(אודליה הרפז, פקידה פלוגתית)

דני לא נתן לאף חייל שלו לעשות משהו שהוא בעצמו לא עשה. לאף חייל!

(אביעד לורי, חובש פלוגתי)

שלמה, חייל ממחלקת הבניינים, מספר:

אני אחד שחטף מדני הרבה עונשים מוצדקים. בדרך כלל חייל שיחטוף עונשים יתעצבן על המפקד שלו, אבל, אני לא יודע, היה בו משהו שאתה מסמפט אותו, אתה לא יכול לכעוס עליו.

יחס מיוחד זה שהיה לדני עם חייליו, השפיע גם על תגובתם לבשורה המרה על נפילתו בקרב. מספרת יפה, תושבת חברון:

אנחנו הקשבנו בקשר האזרחי. שמענו שהמח"ט נהרג, וכן שדני נהרג. החיילים עדיין לא שמעו זאת ואנחנו לא רצינו לומר להם, כי תארנו לעצמנו מה יקרה ברגע שהם יידעו. בשלב מסוים זה נודע להם. בתחילה הם שמעו על המח"ט שנהרג. בשלב מאוחר יותר הם שמעו על דני, ואז פשוט ראיתי איך הכתפיים שלהם נופלות, זה היה מדהים לראות את זה. כאילו הלך להם אבא. זה היה ממש רגע קשה.

המסגרת הצבאית הינה לוחצת ושוחקת, מה שגורם פעמים רבות לקושי בקיום מצוות, הדורשות זמן וכוחות נפש. אצל דני, על אף העומס הרב בתפקידו כקצין, הדברים התרחשו בצורה שונה. מבחינת היחס לתורה ולמצוות, ניתן היה לראות כי דני לא רק שלא נשחק, אלא אף התחזק.

מספר עופר צ'רקסקי, מפקד כיתה שהיה פקוד של דני:

זוכר את הישיבות לפני צאת השבת שלא הרשית לנו לכתוב? מיד אח"כ הבדלה באהל, רגע לפני שיוצאים לחיילים, ומתחילים בשבוע חדש. כזה היית, מריץ עוד חייל על הגבעה, מתפלל וחוזר לרוץ עם החיילים. לאכול לא אכלת, כי לא היה זמן.

כמ"מ בני ישיבות היה חשוב מאוד לדני, שחייליו יקבלו כל מה שהם צריכים, בכל הקשור לקיום המצוות.

במחלקה הייתי על תקן חניך דת. ידענו שיש לנו קצין דתי וחששנו שכמו שפעמים רבות קורה, זה דווקא יהיה חסרון מפני שפעמים רבות הם חושבים שאפשר יותר להקל פה ואפשר יותר להקל שם. ואני זוכר שמאוד הופתענו לטובה. ראינו הבנה רבה לבקשותינו, מה שרצינו קיבלנו, מתוך הבנה שלא הכל אפשרי, אבל מה שאפשר ראינו שבאמת יש השתדלות. היה יחס גם לדברים מאוד מאוד קטנים, שלא תמיד שמים לב אליהם.

(אראל סבתו)



דני צילם חייל שלו בגבול הצפון

חשוב היה לדני שחייליו יחוו את הייחודי שבצבא יהודי. לכן, השתדל לשלב במסגרת המחלקתית בכל הזדמנות דברי תורה ומצוות, והיה שותף ללימוד ולתפילה.

בערב שבת במוצב היינו כל החבר'ה מתארגנים למניין בחוץ, וגם השומרים היו מצטרפים. ליל שבת אחד, הייתי בש"ג בקו צפון, היה שם מעקה ונשעתי עליו בניגוד להוראות. אותה שעה דני התפלל עם החבר'ה, הוא בא אלי אח"כ ושאל אותי "למה נשענת!?" התכוננתי כבר לחטוף איזה עונש, ואז הוא המשיך "אתה רוצה להגיד איתי 'ויכולו'?" (כי הייתי שומר, ולא היה לי עם מי להגיד). אז ראיתי את השילוב הזה של גם מ"מ וגם עובד ה'.

(שמעון דהן)

מעשים אלו לא נבעו רק מדאגה לחיילים, אלא גם מתוך הזדהות עמוקה.

לפני שהוא עזב דברתי אתו בערך שלש שעות, ומאד הופתעתי. תמיד ידענו שיש לו יחס מאד רציני לתורה, אבל במשך שלש שעות הוא ניסה לשכנע אותי להמשיך לישיבה ולתרום בה תרומה מאד מהותית, לזה לא ציפיתי מאדם המייצג את המערכת הצבאית. ראיתי אדם ומפקד שיודע לחלק את החלוקה הזאת, הוא לא דואג לך בעניני דת רק בגלל שזה תפקידו, אלא שהוא מכיר בזה באמת, והוא חושב שיש אנשים שהתפקיד שלהם הוא ללמוד בישיבה. וזה אומר המון.

(יונתן יפת)

סיפור נוסף מספר חבר של דני מהצבא:

אני זוכר פעם, שבאת אלי והלכנו לקחת סרט וידאו מהספרייה, דפדפנו בין הקלטות וכל הזמן הצקת למוכרת, כל סרט שהוצאת מהמדף שאלת אותה האם יש דברים שאסור לאדם דתי לראות. אני לא הבנתי למה אתה כל כך מדקדק בזה, ואז בדרך הביתה הסברת לי שעברת ניתוח בעיניים ועכשיו אתה רואה מצויין ומאז אתה מקפיד שלא להסתכל על דברים שאסור להסתכל עליהם.

(צבי טיפנברונר)

אראל סבתו מספר על חג השבועות האחרון:

היה לנו חג שבועות מאוד מאוד מיוחד, זה היה חג צמוד לשבת, ומבחינתי היה אולי טוב יותר מאשר בישיבה, לא כי למדתי יותר, אלא כי היתה פשוט אוירה מיוחדת. בקושי היה לנו מניין. בכניסת השבת היינו תשעה... בתפילת מנחה נפתחה הדלת ומגיע איזה בחור דתי ממחלקה אחרת, בדיוק בשביל להגיד את ה'קדיש' אחרי 'שמונה עשרה', ולהמשיך איתנו את תפילת השבת. אני זוכר את זה כפתיחה ליום מיוחד.

תכננו תיקון ליל שבועות של ספרדים, בו קוראים תחילת כל פרשה וסוף כל פרשה ואת תרי"ג המצוות. תכננו בינינו איכשהו להסתדר בין השמירות, כך שגם אם לא יהיה מניין, לפחות ארבעה או חמישה ילמדו יחד, ונלמד מה שנוכל. חשבנו שאשכנזים בכלל לא ישתתפו...

אבל מה שקרה זה שהיה רדיו דלוק במטבח, והתחלנו לדון אם אפשר להגיד למישהו להנמיך או לא. אחרי הארוחה דני נכנס לבית הכנסת והסתכל ב'תחומין', בדיוק היה שם כרך עם מאמר על הנושא הזה. כשנכנסתי לבית הכנסת ראיתי אותו והצעתי לו להצטרף ללימוד. בהתחלה בכלל לא חשבתי על זה שהוא ילמד איתנו, הוא גם בדיוק חזר אחרי המחלה שלו, וידענו שהוא צריך לישון כי הוא עדיין לא לגמרי התאושש.

התחלנו את התיקון והיתה אוירה מאד מיוחדת. היינו קבוצה של שבעה או שמונה. קראנו בניגון ספרדי, ודני אמר: אני לא יודע ספרדי, אז אני אקרא אשכנזי - והוא השתלב מאה אחוז.

בשעה אחת עשרה וארבעים הייתי צריך לעלות לשמירה ואמרתי לעצמי שבטח בזה זה יגמר, ועכשיו כל אחד ילך לישון... חזרתי אחרי השמירה, בערך בשעה שלוש, והנה אני רואה שדני עוד שם. מסתבר שהם גמרו עם כל התנ"ך, וגמרו את תרי"ג המצוות וכבר התחילו גם עם המשניות. הייתי מאוד מופתע כי הייתי בטוח שנגמר הסיפור, ואני אמצא אחד או שניים שנצליח לסחוב איכשהו ביחד עוד איזושהי שעה. דני סיפר שהוא כל כך נהנה מהתרי"ג מצוות וזו היתה בשבילו ממש חוויה. כך המשכנו ללמוד, ויצא בסוף שרק אני והוא נשארנו. למדנו את המשניות עד הסוף, ואני זוכר שזה נורא הרשים אותי. האמת היא שכבר בטירונות, כשראינו אותו יושב בשבתות ולומד, חשבתי על זה שכשישבר הדיסטנס אז אני אלמד אתו חברותא. זה מה שהיה בשבועות.

מוסיף אבי מרציאנו:

דני אמר לנו "לא אכפת לי מתי אתם צריכים להשתחרר, אבל זה לא יהיה לפני שמחת תורה", שאלנו למה, והוא הזכיר לנו את שמחת תורה כשהיינו טירונים בבסיס ועשו לנו ג'סטה של שעה ריקודים, כמו בני ישיבות, ודני מתוקף תפקידו לא יכל להפתח, "אני רואה אתכם שמחים ורוקדים עם ספר התורה, אבל אני לא יכול לרקוד כי המ"פ לידי, והסמ"פ לידי ואני ואבוי לי אם אני אשבור את המילה". אז הוא אמר לי: "אתם לא משתחררים לפני שמחת תורה, ואז אני אשמח אתכם באמת". שאלתי אותו: "ואם נשתחרר?", הוא ענה לי: "אין מצב, אני חותם לכונם הארכת שירות. אף אחד פה לא משתחרר לפני כן...".



יום הולדת במחזה אלון

בשביל מה נלחמים

דני לא אהב סתם למלא אחר הוראות, עניין אותו תמיד מהי המטרה, מהו הייעוד, ולשם מה נלחמים. את תשובותיו של דני לשאלות אלו ניתן לאסוף מסיפוריהם הרבים של חייליו.

פעם אחת היתה חתונה לקרוב משפחה שלי, חשבתי שאני לא אוכל לצאת מכיוון שזה היה באמצע האימון המתקדם וכולם היו לחוצים. דיברתי עם דני, והוא אמר לי שבדיוק בשביל דברים כאלו אנחנו בצבא – כדי לשמור על העם הזה. לכן כשיש שמחה כזו, אנחנו חייבים לצאת. והוא שחרר אותי.

בהזדמנות אחרת, כשהיה יום זיכרון לעולים שעלו מאתיופיה ומסודן ואני רציתי להשתחרר, התקשרתי אליו, ואמרתי לו שדיברתי עם כל המפקדים והם אמרו לי שאני אצא ביום חמישי (שהיה יום הזיכרון), ואני ביקשתי לצאת ביום רביעי, כי בבית אנחנו רגילים לעשות אזכרה קטנה. דיברתי עם דני והוא אמר לי שאין מצב שאני אצא ביום חמישי אלא ביום רביעי, והוא עשה את כל המאמצים כדי להוציא אותי ביום רביעי.

(דורון טייה)

במהלך האימון המתקדם, אחד החיילים במחלקה התחתון. החיילים ציפו שדני ישחרר רבים מהם להשתתף בחתונה, והתאכזבו כשזה לא התאפשר. דני הציע לערוך לזוג סעודת שבע-ברכות בשטח האימונים, שם הציג את תפיסת עולמו.

דני התחיל לדבר אל החתן והכלה, והוא בעצם הסביר מה הייתה התפיסה שלו. הוא לא בא לתרץ את עצמו, הוא פשוט הסביר את הרעיון שעומד מאחורי זה. הוא אמר שעצם זה שהם התחתנו והם מקימים בית, הם בונים שלב נוסף בבניין עם ישראל. ואנחנו צריכים לשמור על אותו בניין. זה שאנחנו נלחמים בזמן שהם מתחתנים רק מחזק יותר את הנקודה הזו, שאנחנו לא סתם נלחמים בשביל להרוג, או לכבוש, או בשביל שסתם ננצח אלא כדי לאפשר להקים פה בתים, ואנחנו צריכים לשמור עליהם.

(אראל סבתו)

בסיום, בקשת להודות בביישנות (כאילו לא מיוזמתך נערכו שבע הברכות) לאביתר ותמי שנתנו ערך לכל התרגילים והאימונים שמהם חזרנו רק עכשיו, ובזכות נישואיהם הבנו טוב יותר לשם מה אנו נלחמים.

(איתי אלמליח)



בחתונה של חגי



דני המ"מ מעניק תג לאלעד אנגלסמן

חשוב היה לדני להעניק לחייליו את תחושת השליחות אותה הם נדרשים למלא.

פעם אחת הפלוגה תפשה כוננות, ונשארו שבת למרות שהיינו צריכים לצאת. עוד משכו אותנו עד צומת שוקת עם תקוה אחרונה ליציאה ובסוף החזירו אותנו. כשחזרנו כולם היו בדיכאון עמוק, לכולם היה ברור שהולכת להיות שבת של טרגדיה לכולנו, ואז דני אסף את המחלקה ואמר "אותי לא מעניין, אבל אתם תיתנו את המוטיבציה לכל הפלוגה, זו שבת ולא יכול להיות שבשבת אנחנו נהיה בכזה דיכאון, אני יודע שזה מבאס אתכם, את ההורים, אבל אם הגעתם למצב שהמדינה יכולה לסמוך עליכם, אז כל אחד יכול להרשות לעצמו להיות קצת יותר גאה" ובאמת באותה שבת כולם הרגישו שדווקא הבני"שים מאוד תרמו לאווירה, וכולם ידעו שזה בזכות דני.

(יונתן יפת)

דני התייחס במלוא הרצינות לחובותיו המקצועיות ופעל במרץ למלאן.

דני ראה את הצבא בהרבה התלהבות, הרבה רעל. כשהוא חזר לאחר המחלה שלו, הוא יצא פעם ראשונה לרוץ, לחזור לכושר. הוא הגיע לשער המוצב ולא חיכה שהש"ג יפתח את השער, הוא פשוט קפץ מעליו והמשיך לרוץ בהתלהבות. הש"ג וחיללים נוספים בעמדה מחאו לו כפיים.

דני הלהיב את כל המחלקה. במוצב בצפון הוא פחד שאנחנו נשחקים אז הוא ניסה לעשות דברים מעניינים, הוא היה מריץ אותנו על המדרגות במוצב, הוא היה עושה כל מיני תרגילים באמצע, הוא בעצמו גם רץ עם כל המפקדים ובהתלהבות. הוא באמת היה דוגמא.

(עמיחי רוזנפלד)

בנוסף לאתגרים הגופניים שנתן לחייליו, הציב גם אתגרים שכליים. בזמן מסעות מתישים, העביר על ידי הקשר חידות היגיון, אותן ביקש מחייליו לנסות לפתור.

דני חזר מהמחלה לאחר שהיינו כמה חודשים בקו צפון, קו נורא משעמם. סיפרתי לו איך אני מבואס שכולם משתתפים במבצע 'חומת מגן', ואנחנו פה קבורים בצפון כבר ארבעה חודשים ואף אחד לא מסתכל עלינו בכלל. כל החברים שלנו נלחמים ואנחנו רוצים לעשות משהו. הוא אמר לי: מה אתה מדבר, אני שכבתי חולה בבית חולים, משמאלי קצין עם כדור בכתף, מימין חייל עם כדור בברך, שניהם מחומת מגן, ואני שם חולה. אתה לפחות שומר על גבול המדינה, ואני לא עשיתי כלום". אמרתי לו שהוא צודק, ואין מה להשוות. הוא אמר לי שתמיד כשהיתה איזו פעילות יצא שהוא לא היה. היה ירי במנרה בגבול הצפון והוא בדיוק היה שבת בבית, הוא הזכיר את מה שהיה בגבעת הדגן בזמן שהוא ישן, ואחרי זה בחומת מגן כשגרמן נהרג - הוא גם היה בבית. הוא אמר לי שזה רודף אותו, שהוא לא נמצא במקום כשבאמת צריך אותו. ודווקא בפעם האחרונה כשממש היו צריכים אותו, הוא היה,

והוא עשה והקריב את עצמו. אירוניה כזאת, הפוך על הפוך. היה לו צער על כל רגע שהוא לא היה במקום, בשעה שהיתה איזו פעילות, בשעה שהוא לא תרם, זה מאוד הפריע לו...

ביום השחרור שלנו היינו בחלמיש ונפרדתי ממנו בצורה רצינית והוא אמר לי שהוא לא מבין למה אני עוזב את הצבא. בניגוד למה שהוא אמר ליונתן, שהוא צריך להמשיך בישיבה, הוא אמר לי אישית הפוך – שאני צריך להמשיך בצבא. הוא כמעט שכנע אותי, הוא לחץ עלי שאמשיך לשרת, ואמר לי שמי שהקב"ה נתן לו מתנה, אסור לו לחשוב על עצמו הוא צריך לחשוב על הכלל. התווכחתי אתו איפה הכלל עומד, אולי התורה היא יותר כלל מאשר הצבא כלל. הוא אמר שבמקרה של אראל ויונתן, זה יותר כלל ללמוד תורה, אבל יש אנשים שיותר כלל אצלם להיות בצבא (למרות שגם הם צריכים ללמוד תורה). צחקתי עליו שהוא עושה לי מצפון, אז הוא אמר לי: 'בטח אני עושה לך מצפון, אני פה בשביל לעשות לך מצפון'.

(אבי מרציאנו)

הרב יגאל שפרן פגש את דני בליל שבת בחברון, כמחצית השעה לפני הקרב ממנו לא שב.

בימי השבעה הגיע הרב שפרן לבית המשפחה וסיפר בהתרגשות רבה על פגישה זו:

באותה שבת שהינו במדרשה בקרית ארבע. לאחר התפילה במערת המכפלה הלכנו להגיד שבת שלום לבן אחי (שהיה חייל של דני), ששמר בפתח הקסבה, ואמרנו לו שיבוא אתנו למדרשה להשתתף בשמחת שבע-ברכות משפחתיה. הוא השיב שעליו לשאול את המפקד שלו. ניגשתי לדני – המפקד, ושאלתי אותו בהלצה 'מה אתה אומר (על בן אחי), הוא בחור טוב?', אך בן אחי אמר: 'קודם כל דני הוא בחור טוב!'. דני לא נשאר חייב: 'אצלנו, כולם בחורים טובים'. התפלאתי על היעדר הדיסטנס, והתחלתי להגיד לו 'טוב, אז אולי אתה משחרר אותו?', ודני ענה 'אין לי סמכות ואני לא יכול. תבין, אני יודע מה זה שבע ברכות, אבל... תאמין לי שאני לא יכול, אולי מחר תבואו לבקר אותנו'.

עבר שם ידיד שלי והפנית לרגע את ראשי להגיד לו שבת שלום, כשרזרתי דני כבר היה במרחק מטר או שניים מאחורי בטונדה ולפתע אני רואה שהוא מוציא מכיסו משהו לבן. התבוננתי, וזה היה סידור, הוא לא הספיק את תפילת קבלת השבת עד תומה בגלל שהיה צריך לחזור לפעילות, אז הוא ניצל דקה או שתיים ויצא להתפלל. אמרתי לעצמי: 'אשריך אברהם אבינו שצאצאי צאצאך שומרים סידור בפאוך', על כל צרה שלא תבוא, אולי יש זמן להשלים תפילה'. קצינים וחיילות של צבאות אחרים אולי מחזיקים שם סוכרייה, אולי חטיפים, אבל דני הלך עם סידור, מה שבטוח בטוח, אולי יהיה זמן להשלים את התפילה. לפתע נשמע קול ממכשיר הקשר שעמד שם בסמוך שקורא לו בכינויו הצבאי, לא עברה דקה והג'יפ ממנו קראו לדני הגיע אל אותה נקודה חשוכה בה עמדנו, ניגש דני אל הג'יפ ואמר לנהג שם, מדוע אתה קורא לי בקשר? הרי אתה רואה שאני לידך? בגללך כמעט חיללתי שבת.

אמרתי לעצמי, איזה דבר זה?! עומד הקצין הזה, באחריות כזו, סידור בכיסו כדי להשלים, בנחישות לעמוד על הפקודות הצבאיות כדי להפגין מהי חיילות למופת, ובלבו השבת כדיעה שמה שאפשר לקיים מקיימים עד תום. קצין אחר היה הולך, עונה, מדבר ואחר כך נוזף. הוא חי את התחושה של קצין ששומר שבת באופן הכי טבעי, ולכן עונים על פי מה שמותר, וכשאפשר – לא עונים בכלל.

הייתה לו מתיקות כזו, לא יכולתי להימנע מללטף אותו בחום. הוא היה כל כך עדין וכל כך סימפטי, ודיבר אתנו כל כך יפה למרות שבכלל לא הכיר אותנו... זה דבר שאי אפשר לתאר איך הוא נעשה בתום ובטוהר וביפי רוח ובעדינות כזו...

כשנפרדנו הוא אמר: 'תראה, מחר אנחנו לא כאן, אנחנו נהיה יותר עמוק'. אלה היו המילים האחרונות, וזה הלך אחרינו כל הזמן, 'מחר אנחנו לא נהיה כאן'...

הקרב האחרון:

אביעד לורי, החובש הפלוגתי, מספר על הקרב האחרון בחברון. קרב בו יישם דני את אותם עקרונות נעלים בהם דגל בכל שנות שרותו הצבאי.

"באותו זמן היה עוצר בחברון, הלכנו לאכוף את העוצר, כשפתאום בסביבות שעות הערב המוקדמות שמענו יריות. בעמק הזה, בגלל המבנה שלו, לא משנה מאיפה יורים – זה תמיד נשמע כאילו יורים מכל המקומות, ואתה לא יודע באמת מאיפה יורים. דני, איך שהוא שמע את זה, מיד פעל לחתירה למגע, שזה באמת משהו שהוא התאפיין בו בצורה יוצאת דופן, וזה אחד מערכי צה"ל. הוא לא ויתר לשנייה, הוא לא חשב לרגע, ישר, ישר, לא משנה אם זה ברגל, לא משנה אם זה לבנות לעצמו כנפיים ולעוף, לא משנה שום דבר, לחתור למגע להגיע לאויב כמה שיותר מהר. איך שהוא שמע את היריות, ישר כל החיילים מיהרו לתפוס מחסות, הוא לא תפס מחסה עד שהוא וידא שכל החיילים מאחורי מחסות. הוא תיצפת מאיפה זה, התחלנו לחפש, התחלנו לרוץ למטה כי זו שכונה שנמצאת במורד, רצנו אני הוא והקשר, רצנו למטה. דני עלה בקשר מול הפלוגה שלנו: 'תשלחו מהר את הסופה שלנו, את הרכב, כדי שנגיע למקום האירוע', רק להגיע כמה שיותר מהר. איך שירדנו למטה, הנהג של הסופה הודיע לנו שהיא נתקעה. הסופה הזו הייתה ממוגנת, יש גם סופה לא ממוגנת, ודני עלה ממש כל שנייה בקשר, 'תביאו את הסופה הלא ממוגנת', אפילו שאסור לנסוע שם בסופה לא ממוגנת, אפילו שזה לא בטוח ואפשר לחטוף כדורים, כל דבר. 'תביאו את הסופה הלא ממוגנת, אני רוצה להגיע לאן שצריך'. תוך כדי זה הוא עולה בקשר מול החברה של מג"ב לשאול אותם מה קורה ואיפה האירוע, מריץ אותי ואת הקשר בסירוף להביא מרגמה ולהביא מפות ותצלומי אויר כדי שנראה לאן אנחנו נוסעים, ודני הולך מצד לצד, כולו לחוץ להגיע כמה שיותר מהר, והוא מתכנן תוכניות בראש שלו מאיפה הוא יאגף ולאן להיכנס. בקיצור, מגיעים עם הסופה הקלה, אין שם בדיוק איפה לשבת. את דני שום דבר לא מעניין, הוא יושב בתא הנהג – אפילו שבדרך כלל הוא לא נוהג, לידו יושב הקשר, אני ישבתי מאחוריהם, לשלושתנו מאוד לא נוח עם אפודים ונשקים והכל, רק כמה שיותר מהר להגיע. דני לוחץ על הדוושה כאילו אין מחר, נוסע כמו מטורף בכל חברון, נוסע בכל מקום, לא

משנה איפה, ועולה בקשר כל הזמן ואף אחד לא עונה לנו, והוא מחפש מאיפה יורים, כל שנייה שומע רירות כל שנייה יוצא, בודק תצפיות, הכל... שלושה אנשים פשוט חיפשו את האויב, צריך לראות את זה, באמת בטירוף של לחפש את האויב. נסענו ועקפנו את חברון, נסענו לכל מיני מקומות, עד שבסוף חברנו לנגמ"שים שלנו, הגענו למקום האירוע, דני כבר תכנן הכל מראש. "זהו, אני נכנס עכשיו וזה כדי להוריד אותם". התחלנו לנסוע בעקבות הכוונה, כבר נסגרו על איפה האירוע היה, התחלנו לנסוע באזור חברון כשבאמת לדני לא היה אכפת שיורים, פשוט ירו לידנו, איפה שלא נסענו ירו לידנו, ודני, זה לא עניין אותו בכלל. אנחנו הורדנו את הראש מכדורים, והבן-אדם פשוט נסע, לאן שאמרו לו הוא נסע. בשלב מסוים הוא כבר הבין שעם סופה קלה ולא ממוגנת אנחנו לא נגיע בעצם לשום מקום. אמרנו לנגמ"שים לעצור, דני שלח אותי ואת הקשר להיכנס לתוך הנגמ"ש. דני נכנס אחרון לנגמ"ש, רק אחרי שהוא וידא שאנחנו בתוך הנגמ"ש. התחלנו לנסוע לאן שאמרו לנו, ורק המפקדים ידעו לאן אנחנו נכנסים. בתוך הנגמ"ש, החיילים לא ידעו שאנחנו הולכים להיות חוד החנית בקטע הזה, ושבמקום שאליו אנחנו נכנסים יש פצועים ומחכים רק לנגמ"שים. בתוך הנגמ"ש מאוד חשוק, אתה לא רואה שום דבר, אתה לא יודע מה קורה סביבך, נוסעים במשך קרוב לחצי שעה וכל שנייה דני עולה בקשר, וכל רגע נותן הוראה, 'אתה תתצפת, אתה תבוא לפה' - כל הזמן רצון לחתירה למגע. הגענו למקום האירוע, "אני לא נכנס כדי לשחק משחקים, אין פה קטע שאני אתן שיירו עלינו, והנגמ"שים פה לא יהיו מטווח. אני נכנס, מוריד אותם וזהו".

הגענו לסמטה. נכנסנו בהתחלה בנסיעה שקטה, פתאום משום מקום - צרורות, פשוט צרורות על הנגמ"ש, מרססים את הנגמ"ש, דני ויאיר מורידים את הראש, גם בנגמ"ש לפנינו הורידו את הראש. הירי הגיע משני כיוונים. המחבלים הסתתרו גם במטע וגם באחד המבנים הסמוכים, מצד שמאל ומצד ימין, כלומר הם ירו אש צולבת, ופשוט חוררו את הנגמ"ש. גם דני וגם יאיר לא ויתרו, והם נתנו אש כמו מטורפים. החיילים בנגמ"ש רצו לירות, 'דני תן לנו לירות', והוא אמר לא! אף אחד לא יורה עד שדני לא יורה, כלומר אף אחד לא מרים את הראש ולוקח את הסיכון, עד שדני לא יוצא ולוקח בעצמו את הסיכון הזה. הוא לא נתן לאף חייל שלו לעשות משהו שהוא בעצמו לא עשה, לאף חייל. שום דבר. ובטח שלא בתנאים מבצעיים.

בשלב מסוים, ליברמן, המפקד שהיה בנגמ"ש מאחור, אמר לדני שהוא מזהה את מקור הירי וביקש ממנו להצטרף אליו לתכנן את ההמשך. דני אמר ליאיר, המ"מ בנגמ"ש: אני הולך עכשיו עם ליברמן, הוא זיהה, קח פיקוד, תשמור על החיילים!

דני התרומם מתוך הנגמ"ש, ואז שמענו צרור.

יאיר, המ"מ, אמר לי 'דני נפצע', מהר טסתי החוצה. התחלתי לטפל בדני מתחת לנגמ"ש, אבל בגלל הירי הכבד שירו לכיווננו כל הזמן, היינו צריכים לפנות אותו למקום בטוח יותר. הגענו לנקודת ההערכות של המג"ד ושל הפלחוד, שם עזרו לי מאד. העלינו אותו על אלונקה ורצתי אותו לתוך האמבולנס, שם היה רופא שהמשיך את הטיפול.

ידעתי שכמה מטרים משם חברים שלי בנגמ"שים חוטפים אש מטורפת, הייתי חייב לחזור אליהם, וזהו, פשוט הלכתי אחורה כולי דואג לדני. כשהגעתי אמרתי לחובש

הפלוגתי של ליברמן: 'אתה חייב לברר לי מה קורה עם דני, אני משתגע, אני חייב לדעת מה קורה אתו', ואז הם אמרו לי: 'יש לו כניסת אויר תקינה, הוא מונשם כרגע, כנראה שהוא יהיה בסדר גמור'. נרגעתי, אבן נגולה, ממש נרגעתי. אני לא יכול להגיד שהייתי רגוע לחלוטין, אבל אמרתי בסדר, יופי, אמרו לי שהוא יהיה בסדר. כשהאירוע כבר נגמר והמג"ד שלנו חיסל את שני המחבלים, כולם היו סחוטים מהלילה הקשה שעברנו, אבל דבר ראשון כולם שאלו אותי 'מה עם דני?'. את אף אחד לא עניין שהם עכשיו יצאו וחטפו אש, שהם יוצאים עם נגמ"שים מפוררים, אף אחד לא שאל אותי שום שאלה אחרת, דבר ראשון כולם כמו מקהלה 'מה עם דני? מה עם דני?', ואני שמח שאני יכול להגיד להם 'תשמעו דני בסדר גמור'. אחרי שחזרנו לבסיס עם הנגמ"שים, הרס"פ ריכז את כל הפלוגה, דיבר איתנו ואמר שהגדוד עבר לילה קשה ויש לנו פצועים. תלכו ליטון עכשיו, עוד יהיו ימים קשים. כולם הולכים ליטון.

רבע שעה לאחר מכן רגב המ"פ קורא לנו, מרכז את כולם ואנחנו לא מבינים, מה עוד פעם קוראים לנו? באנו, ישבנו, ורגב אמר: 'אחד מהאנשים שאיבדנו היום היה דני'..."



701
020

701
042

3480
3450
300

בלמים

פיקוד המרכז
א ג " מ



ההיתקלות בציר
המתפללים בחברון
ונפילתו של

סגן כהן דן ז"ל

בתאריך 15/11/02

לידי משפחת
כהן

מקרא:

- חייל 
- מחבל 
- ג'יפ 
- נגמ"ש 



קנ"מ מקורב - 1:600

701
020

701
042

3480
750

3480
737

מר



אזור ההיתקלות

ציר המתפללים

205

הגומחה

התצפית

הסמטא

דן כהן ז"ל

פינת עמוד הטלפון

9067

9056

9055





מח"ט הנח"ל אל"מ נועם תיבון
בטכס הכנסת ספר תורה לזכרו של דני

אז רצינו אהיוג שירים / מירב, אחות של דני

אז רצינו אהיוג שירים,
רצינו אהמשיק אהיוג בני אדם יוצרים ושירים.
אז רצינו אהוגר ריק אהכב,
רצינו אשזש זשלוס מן הקרד.
זנדזא היום זז נפשוט אג המדים
אזנוכ אולג אסולמים.
אז רצינו אהפוק אסול.
רצינו זגזאה אהניז אג העזל.
האכנו אמשימה זלז זולא
זעצנו זקרד אהרזי אמונה
זיוצנו כי זל הערק אין אהרז
אהזן עז העס, עז המדינה.
זולצנו אעס הנאזק עז קיומו
זולצנו אעס עז עזר מפולא
עס עס עגיב אעס דירק
עס שזכז דור אדור קמים עזיו אכולג.
עס שזכז דור אדור רזים מזנוז נהרז.
קדושים זלהורים מסרו נפשם עז קדושג הי'.
זכז דור אדור הקז"ה מזילנו מיד האויבים
זלהיצלג העס שופים עס הקז"ה הרדה זנים
יקרים.
זגס אזנו ראינו זחרים שנפול
זגס אזנו זיכינו אג האזדן.
זיאלנו זכז נימי נפשנו כי אז יישפק עזב דמ.
זידענו כי זנדזא עז הקדבה,
נעיזזז זנאזר "הנני"
הנני אהקדבה, הנני אמשימה
הנני אעצור אג הארד.

זידענו כי נרוז קדימה,
נעצור אג האויז זכז אחיר.
זכז אחיר.
זגס זמחיר זיינו.
זידענו כי אזוי אז נשז.
זבנו עגיב זעזעים שמהים,
הרדה מקולג זולמוג זגס המדים.
אז ידענו כי אים נעזקש אמסור נפשנו
נעשה זאג
נעשה זאג כעשרג הרזי זלכול
נעשה זאג כשזעג המדים.
נעשה זאג כפי שזסו דורוג עז דורוג אפנים.
זלנו שהיו זנו הרדה דברים זולמו
רזשול אהזים, מקולג זגס הערכול.
כענו זכבז,
כענו שירים,
הפכנו אסולמים.
אז מעשינו הרזים, זיינו הקצרים
זולגרו אסולם זעזולם.
זאג הזכז המיזאדג שהנמו זעזייג העזולם,
אז אהז אז יוכז עזב אקיה.
מעשינו, אמירזענו, אהזענו, מקולגענו זלז
נפילגענו
הם שימשיכו אג ניגזן זיינו.
זלנו זניט זממז, זעזזזג זושממה,
זולר שנפער, זעזנייה המרזבה
זלזוי, זנין זוגר.

משפחה וחברים





דני מכין סלט
לסעודת שבע
ברכות של לוי
ואריאל לוי



בר מצווה של
אביחי כהן



טקס סיום
קורס קצינים,
עם החבר יובל

דברים לזכרו

דני הרבה לבלות עם חברים. יחד עם זאת היה קשור מאד למשפחה המצומצמת והרחבה. את אבא ואמא שיתף רבות בחוויותיו, תכניותיו ומחשבותיו. אחיותיו וגיסיו – רונית ועזריה, מירב ויוסי, אחייניו – אותם כה הרבה לפנק, סבא והסבתות ובני הדודים, איתם הקפיד לשמור על קשר.

שבוע לפני שנהרג, ערך דני מעין "פרידה" מהמשפחה. ביום חמישי יצא הביתה לחופשת שבת. בדרך מחברון לירושלים עבר דרך אלון שבות, שם גרה מירב אחותו, דני עבר בין גני הילדים ובית הספר, אסף את אחייניו האהובים ולקח אותם לביתם. הוא נשאר לבלות איתם בבית עוד כשעה ואז המשיך בדרכו הביתה.

דני השאיר אותנו עם דמותו הקורנת חקוקה בליבנו כזכרון אחרון

אחר הצהריים הלך לבקר את סבא ארתור וסבתא ריטה, כפי שעשה כמעט בכל חופשה. ביום ששי נסע לבלות את השבת בנווה דקלים שבגוש קטיף, שם התקיים מפגש עם בני הדודים מצד אבא. גם סבתא חיה והדודה אתי היו שם. במהלך השבת, ביקר דני גם אצל נעמי חברתו, הגרה במושב גדיד שבגוש קטיף.

במוצאי שבת, בדרך חזרה לירושלים, נכנס אל אחותו, רונית, שגרה באשקלון, לא לפני שביקש בשיחת טלפון שתדאג לכך שכל הילדים יהיו ערים כאשר הוא יגיע.

במהלך כל סוף השבוע הזה דני נראה טוב במיוחד, וכך השאיר אותנו עם דמותו הקורנת חקוקה בליבנו כזכרון אחרון.

אבא, דברים שנאמרו ביום השלושים

דני, דני שלי, דני שלנו, דני של כל כך הרבה, משפחה וחברים. עד לא מזמן עדיין קראנו לך דני'ה. אך מאז שהפכת לקצין קראתי לך המפקד.

כשנולדת רצינו להנציח את זכרו של סבא חיים ז"ל ושל הדוד דני הי"ד. כבר בגיל הגן היית עובד סוציאלי. אל ילד עולה חדש מיד ניגשת וניסית ליצור קשר למרות הקושי בתקשורת, בהעדר שפה משותפת. ילדה שנראתה קצת שונה ולכן אף ילד בגן לא שיחק איתה, אתה ניגשת להיות לה לחבר. גם בבית הספר היסודי, החברות היתה דבר נפלא ובעקבותיך גם לנו ההורים נוצרו קשרי חברות נפלאים עם הורי חבריך. בבית הכנסת היית שר את 'אנעים זמירות' וקיבלת תשבחות על כך. לתיכון נבחרת והתקבלת למספר מוסדות חינוך בירושלים, אך בחרת ללמוד בישיבת נווה שמואל באפרת. בתחילה היה לך קשה עם הרעיון להיות בפנימיה, וראש הישיבה הסכים לך שתסע הביתה מתי שתחפוץ, אך עם החברים שהיו לך שם, לא השתמשת ברשות שקבלת מהמנהל אף לא פעם אחת. איזה חברים טובים. היו לך גם קשרים טובים עם הסגל בישיבה, הרב ריסקין, הספרנית שמאד אהבה אותך, הר"מים, ראשי הישיבה, ויחס מיוחד קבלת גם במטבח. אל המעיינות ליפתא, אורה, בת-עין ואיפה לא, הגעת שוב ושוב בכל הזדמנות, בטוילים, בסתם זמן חפשי ו/או לא

חפשי ופעם כשנתפסת ע"י צוות הישיבה ודרשו שאבוא לדבר על חומרת העניין, אמר לך

**הים הגדול סוער והאניה חשבה
להישבר, אך אנו עושים הכל כדי
לנווט את האניה בין הגלים הגועשים,
אלי איזה שהוא חוף שאפשר יהיה
בעזרת השם לחיות ולחכות לביאת
המשיח במהרה בימינו**

אחד הרבנים כי בגילך גם הוא היה עושה את אותו הדבר. אל המעיין הלכת, כי נמשכת למקורות. מעיין הוא מקור מים חיים. לצבא החלטת ללכת במסגרת של ישיבת הקבוץ הדתי, בקיבוץ עין צורים, בתכנית שילוב. ביום הגיוס בתל השומר הגעת ביחד עם קבוצה של בחורים מירושלים. ראית בחור בודד יושב על אחד

הספסלים, ניגשת אליו וניסית לדבר אתו אך הוא לא שיתף פעולה. כשהגעתם בערב לישיבה, התברר ששובצתם באותו החדר. שאלת אותו, מדוע הוא לא התייחס? הוא אפילו לא זכר שפנית אליו. מאז נעשיתם חברים טובים מאד.

בתפקידך כמ"מ חשוב היה לך להציע את מחלקת הבני"שים לראש הפירמדה במסגרת הגדודית, מבחינת חיילות ומקצועיות. והצלחתם. היה לך גם מאד חשוב להביא את הישיבה על כל מרכיבי האוירה שבה אליך לצבא, והתברר שאפשר אם רואים בזה חשיבות.

דני, מאותו לילה מר ונמהר, בו נפלת ביחד עם עוד אחד עשר גיבורי ישראל בקרב נגד בני עוולה פלשתינים, ימח שמם וזכרם, אנחנו עטופים במערכת של חום ואהבה. על ידי נציגי הצבא, אנשי קצין העיר, קצינת הנפגעים יפה, המח"ט נועם תיבון, המג"ד ערן גיב, הסמג"ד שחר שטרית, המ"פ רגב, הרס"פ טל דנציגר, הסרס"פ אסף, **המחלקה 3 בני"שים**, המפקדים, והחיילים בפלוגה. החברים שלך הכל כך טובים, המשפחה המורחבת, החברים שלנו והשכנים הנפלאים שמסביבנו. כולם נמצאים איתנו, דואגים לנו, תרתי משמע.

דני, המכתב ששלחת לנו ביום שלישי בשבוע השבעה היה דבר מדהים. מיד כשקראתי אותו הבנתי את עומקו ואת גדלותך. את מורכבותו ואת המסרים הרבים שהכנסת לתוכו. קיבלנו תגובות מעניינות, מרחבי הארץ ומחוץ לארץ. לאחר סיום השבעה, קבלנו את חפצך האישיים, וביניהם הספרים שהיו אתך באהל: קיצור שולחן ערוך, 'נוהל אחיד' לתלמידי ישיבות ההסדר וחיילים דתיים, הגדת יום העצמאות לחיילי צה"ל, 300 פרחי-בר בצבעי הקשת, חיבת ציון, לוח לימוד-תורה יומי לחייל, הספר 'תאום כוונות', 'האש והעצים' של ש"י עגנון. גם את המחברת הספירלית, בה כתבת דברים חשובים לביצוע תפקידך בצבא, קיבלנו. במחברת נמצאו שני שירים שכתבת בזמן שרותך במוצב שושן, כמה ימים לפני שאושפזת, עקב מחלת הצהבת בה חלית. בתחילה נראו השירים כדבר נחמד שכתבת, על מנת להעביר את הזמן. לקח לי יום שלם לנסות ולהבין את תשבץ ההגיון שכתבת בהם. משהבנתי גיליתי איזה עומק מחשבתי, איזו הסתכלות מעניינת על המציאות היהודית - ישראלית, ועל דרכי ההתמודדות עם מצבים מדיניים ובטחוניים.

דני, הים הגדול סוער והאניה חשבה להישבר (ראה שירך "נינוה והים הגדול") אך אמא ואני, רונית ועזריה מירב ויוסי ביחד, כרבי חובלים, עושים הכל כדי לנווט את האניה בין הגלים הגועשים, אלי איזה שהוא חוף שאפשר יהיה בעזרת השם לחיות ולחכות לביאת המשיח במהרה בימינו. אמן.



דני בן 17, תשרי תשנ"ח



זר פרחים לקבלת הקצונה. דני עם אבא

בערב לימוד לזכרו של דני, בישיבת הקיבוץ הדתי בעין צורים, הוסיף אבא:

כארבעה חודשים עברו מאז נפילתו של דני שלנו והאובדן גדול ומעצים.
החסרון על כל מרכיביו גדול מאד:
דני לא מתקשר כמעט מדי יום.
דני לא בא הביתה כל שבת שניה.
דני לא בא לחגים.
דני לא משתף אותנו יותר בתכניותיו לעתיד.
דני לא מספר לנו על החוויות שלו ושל החברים, של המפקדים והחיילים.
דני לא מתייעץ איתנו על הא ועל דא וגם לא מייעץ לנו.
דני לא חלק פעיל במערכת העכשווית ולא בתכניותיו לעתיד.

אך מה שדני כן:
דני ברוחו וברוח דרכו איתנו כל הזמן.
דני משפיע מאד באווירה המשפחתית.
דני חסר כל כך לכל כך הרבה אנשים.
דני מפעיל מערכות חברתיות.
דני גורם לנו לקשר כל כך חם, לבבי וחיובי עם החברים שלו מכל המעגלים שבהם פעל.
עם הרבנים, המפקדים והחיילים.
דני משפיע על סביבתו, כפי שהוא כתב במכתבו ובאותם כתיבי נוספים על דרכי התייחסות והתמודדות טובים יותר ונכונים יותר.

תפילת הבוקר "אין כאלוקינו אין כאדוננו" מתחילה בפסוק מתהילים כ"ז "קוה אל ה', חזק ויאמץ לבך, וקוה אל ה'". אני מבקש להזיז את הפסיק צעד אחד קדימה, ולאמר "קוה אל ה' חזק, ויאמץ לבך וקוה אל ה'", בסיום התפילה: "תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם, שנאמר: וכל בניך לימודי ה' רוב שלום בניך, אל תיקרי 'בניך' אלא 'בוניך'. שלום רב לאוהבי תורתך. וכפי שדני כותב במכתבו: "מה שנדרש מכל אחד, ובעצם תכלית החיים, זה להיות החלק בפאזל, בצורה הטובה ביותר שהוא יכול, כלומר, (והוא מסביר) על מי שהולך בדרך של יהודי דתי, לקיים את הדת היהודית בצורה המועילה ביותר, על מנת להעמיד דורות באים יותר טובים ממנו"





אמא

ליל שבת, פרשת ויצא.

מלאכי השלום נכנסים ויוצאים, ואתה דני שלנו, מול קברי האבות במערת המכפלה, מסיים תפילה במקום שהוא שער התפילות אל המרומים, מקום שהוא פתחו של גן עדן...

"דני נהרג בקרב בתקרית עם מחבלים". בשורת האיוב הגיעה אלינו בליל שבת לפנות בוקר. למה? איך? הרי תמיד ניסיתי להרגיע את עצמי שסטטיסטית, הסבירות נמוכה שחייל שני במשפחתנו ייהרג, והנה, הדבר שחששתי ממנו יותר מכל – קרה.

בשיחת הטלפון האחרונה, באותו יום ששי, ענית לשאלתי על המצב בחברון: "שקט, סבבה". אכן היה שקט עד לאותו ערב נורא.

רגע אתה איתנו ובהבזק אחד אתה אינך. האין הוא מוחלט, והמחשבה על כך קשה מנשוא.

נהניתי מכל התקופות בחיך, אהבתי את אופיך וטוב לבך, את שמחת החיים ואת הרגעים המצחיקים עם המון חן וחכמה שהפגנת. "אל הנער הזה התפללתי".

דני יקר שלנו, הקרנת בחיך הרבה אור על סביבתך, ובלכתך האור לא כבה, אולי אף העצים, עם נשמתך הענקית. השארת חלל פיזי אדיר, אך כולם יחד מנסים למלאו בעשייה חיובית כפי שאתה היית מצפה.

דאגת להעניק לנו כל כך הרבה אושר ושמחה בחייך והשתדלת לא להדאיגנו.
המכתב שהשארת באלבום מאפיין את דאגתך ורגישותך הרבה, חששת שאם יקרה הדבר
הנורא מכל, מה יהא עלינו.

דני'ה יקר שלי, כעת תורי להגיד *3/1*!

תודה על אהבתך אלינו, על הכרת הטוב, על העידוד והתקווה בציפייה לקראת משהו
"נשגב", "שעוד יגיע, שעוד יקרה...". תודה שיצרת סביבך חברה שהיום תומכת בנו בחום
ובאהבה, ונותנת לנו כוחות להתגבר על הכאב והגעגועים המייסרים.

אסיים בתפילה ובציפיה לתחיית המתים, ועד אז, יש לך תפקיד חשוב שם למעלה, יחד
עם כל הקדושים שמסרו נפשם על קידוש השם, ללמד זכות על עם ישראל בציפייה
לישועות.

אמא

בשירה של זלדה מצאתי מילים המביעות את רגשותי:

כאשר ברכתי על הנרות

כאשר ברכתי על הנרות

קראו כיסופי בקול:

שבת שלום, יקירי

אך המה נטשו את ארצות החיים

ולא ענו לרוך.

מבעד לדמעותי שוטטו שלהבות

והקיר כולו זהב מנצנץ,

כל כך אור מסביבי

וכל כך הכאב

עוד רגע ותצא נשמת.

זלדה

מתוך "אל תרחק"

סבא ארתור

בסוף כל ביקור הייתי שואל אותו מתי החופשה הבאה, כי ידעתי שאז יבוא גם אלינו, ונהנה ממנו כמו תמיד

דני היה טוב לב ונכד נהדר. תמיד הציע עזרה, ועשה כל מה שצריך עם חיור וחוש הומור.

בכל פעם שהגיע הביתה מהצבא, הוא היה מגיע אלינו לביקור, משתף אותנו בחוויותיו וגם בהתלבטויותיו. כל ביקור שלו הביא לי שמחה רבה.

דני היה נכד נפלא, תמיד היה שואל אם יש צורך לסדר או לתקן משהו בבית וכשהיה צורך תמיד עשה הכל בשמחה.

בחג סוכות האחרון, חודשיים לפני שנהרג, הגיע אלינו דני ואמר: "סבא, הגעתי כדי לעזור לך לפרק את הסוכה". דני וחברו יהודה עבדו שעות רבות, כדי לפרק את הסוכה המורכבת שלי, ולא נחו עד שכל החלקים חזרו למקומם במחסן.

בסוף כל ביקור הייתי שואל אותו מתי החופשה הבאה, כי ידעתי שאז יבוא גם אלינו, ונהנה ממנו כמו תמיד.

דני חסר לי מאד. מידי יום אני יושב ונזכר בחיור היפה והרענן שלו, והלב נצבט.

סבא ארתור



עם סבא ארתור



סבתא ריטה

דני נכדי היקר והאהוב,

מה נשאר לי ממך? אוסף של כל כך הרבה זכרונות של חיים שגרתיים עם הרבה הנאה בין סבתא ונכד, שהפכו לכל כך יקרים וכואבים.

באת אלינו בכל פעם שהגעת מהצבא. שילבנו ארוחה משותפת ביחד, הרבה דיבורים וצחוקים.

בכל הסיפורים שסיפרת ושיתפת מעולם לא סיפרת על כל הדברים הטובים שעשית למען אחרים, על הנכונות לעזור. סיפורים רבים שכאלה, שמענו לאחר נפילתך. הצניעות היתה אחת מתכונותיך הבולטות. מעולם לא חיפשת תודה מיוחדת.

רגישות מיוחדת היתה לך כלפי כל אדם. פעם סבא רצה לספר לך משהו, והערתי לו שהוא כבר סיפר את זה פעם. אך אתה לא רצית שייפגע, ואמרת לו שאתה רוצה לשמוע שוב את הסיפור הזה.

**זכרונות של סבתא ונכד
שהפכו לכל כך יקרים
וכואבים.**

נהגת לבוא לצפות במשחקי הכדורסל אצלנו ולרוב הצטרפתי אליך, אולם לעתים הייתי עייפה והלכתי לישון, ועזבתי אותך לצפות לבד במשחק. היום אני מצטערת על פעמים אלו, שכן איבדתי עוד קצת זמן ללוות אותך בחיך ולהיות אתך ביחד.

סבתא ריטה שחסרה אותך יום יום, שעה שעה.

סבתא חיה

**לראות את דני בבית הכנסת
עטוף בטלית ביום השבת,
ולא לדעת שזו הפעם
האחרונה.
זה היה ממש עונג.**

לכתוב על דני הנכד היקר רק מהזכרון זה קשה מאד.
דני החי והתוסס, היקר והנחמד.
קשה אפילו לתאר את מאור פניו, תמיד מחייך,
תמיד נכון לעזור.
זכיתי ודני היה איתנו אצל יוני ומזל בשבת שלפני
הרצחו.
לראות את דני רץ עם יוני לבית הכנסת בערב שבת.
לראות את דני בבית הכנסת של בני-עקיבא עטוף בטלית ביום השבת
ולא לדעת שזו הפעם האחרונה.
זה היה ממש עונג.
דני חסר.

סבתא חיה

רונית, אחות של דני (דברים שנאמרו ביום השלושים)

דני, עברו שלושים יום מאז נלקחת מאיתנו, והמציאות החדשה עדיין לא נתפשת.
במשך שלושים הימים הללו שמענו עליך רבות, ובתוך הצער הגדול, הרגשתי מין רוממות
מסויימת. לשמוע מכל כך הרבה אנשים, צעירים ומבוגרים, על הקשר המיוחד שהיה להם
איתך. למרות שהכרתי אותך היטב, היה לי הרבה מה ללמוד בימים אלו.
כאח הכרנו אותך כילד מאוד רגיש, ילד חכם ומאד עדין. כך כילד וכך גם כבחור. תמיד
מתעניין בשלום כולם, אומר מילה טובה, מעודד. ידעת ברגישותך הרבה, להעניק לכל אחד
את תשומת הלב המיוחדת לה היה זקוק.
בקיץ האחרון, במשך תקופה מסוימת לא הרגשתי טוב. כאשר קיבלת יום חופש מהצבא
הגעת אלינו לאשקלון, יחד עם סבתא ריטה. לאחר כמה דקות ביקשת ספר טלפונים של
אשקלון. לא הבנתי מה בדיוק אתה מחפש שם. פתחת במפה ובאת אלי: "תראי לי במפה
איפה נמצא גן שעשועים שהילדים הכי ייהנו בו". ובלי להתמהמה, ארגנת את שלושת
הילדים, כולל יצחק שהיה אז רק בן 9 חודשים, ויצאתם לטיול של כמה שעות לגן
השעשועים ולחוף הים, לראות את הדייגים דגים. את הטיול הזה הילדים לא שוכחים, ואני
לא שוכחת את התפעלותי אז, איך בחרו צעיר יודע בדיוק מה נחוץ כרגע כדי לעזור ולשמח
את כולם.

אי אפשר היה שלא להרגיש את אהבתך הגדולה לאחיינים. בשיחת הטלפון האחרונה שלנו,
שלושה ימים לפני שנהרגת, הבעת את דאגתך לבנימין שהחל להרכיב משקפיים, רצית
לשמוע בדיוק, איך הוא מסתדר, איך החברים מגיבים, ואף הצעת לי אפשרויות שונות של
משקפיים שמוכרות לך. בשביל זה התקשרת, בשביל זה התפנית מעיסוקים אחרים.

עם כל האהבה והדאגה למשפחה, הלב שלך היה מספיק רחב, ואיפשר לך להקרין חום ואהבה לכל מי שהכרת.

מישהו אמר לי פעם: אני לא מצליח להבין איך בחור עדין כזה הוא קצין בצבא.

אצלך זה כנראה היה אפשרי. מסתבר שגם בהיותך מפקד וקצין בצבא, לא השארת את העדינות והרגישות בבית. תכונות אלה ליוו אותך ואיפיינו אותך בכל מקום. החיילים שלך הרגישו את אהבתך אליהם ואף הם חשו כך כלפך.

שמענו מחבר שלך שאחד הדברים שהכי אהבת כמ"מ היה לברך בכל יום את החיילים שלך בברכת כהנים. אני ממש רואה אותך, דני, בעיני רוחי, עומד מול החיילים, פורש עליהם את כפיך, וכמו אבא אוהב ודואג מברך אותם ושומר עליהם.

**אני רואה אותך, בעיני רוחי,
עומד מול החיילים, פורש
עליהם את כפיך, וכמו אבא
אוהב ודואג מברך אותם
ושומר עליהם.**

אחד החיילים שלך סיפר לנו שהוא נהג לעשות הרבה בעיות בצבא ועקב כך הוא נענש על ידך פעמים רבות. "אף פעם לא הצלחתי לכעוס על דני" הוא אמר.

ועוד שמענו משני חיילים שלך שזכו לקבל כומתה מהמח"ט: "עם כל הכבוד למח"ט", הם אמרו, "אנחנו רצינו לקבל כומתה מדני".

דני, לפני כמה שבועות כששלחתי לך חבילה עם מישהו, ואותו אדם לא פגש אותך אלא השאיר את החבילה על מיטתך, התקשרת אלי לברר בדיוק מי הוא היה – כדי לומר לו תודה. גם במכתב שהשארתי לנו רצית להגיד רק תודה.



אבל ברוב צניעותך חשבת, שלך – לא מגיעה תודה. שיחות הטלפון שלך מהצבא תמיד גרמו לי שמחה. כאשר בסוף איזו שיחה אמרתי לך תודה על כך שהתקשרת, ממש לא הבנת – על מה התודה?! היה לי הרבה על מה להודות.

דני, מלבד התודה אני רוצה לבקש גם סליחה. כדרכם של אחים ובייחוד הגדולים כלפי הצעירים, לעיתים פוגעים, מזלזלים או סתם לא מבינים. על כך אני מבקשת את סליחתך, למרות שאני בטוחה שאתה עומד עכשיו ומבטל את דברי: "על מה ההתנצלות?!"

דני, בימים אלה אנו מצפים בע"ה ללידת חיים חדשים. מישהו שלא יזכה להכיר אותך, לא יזכה לראות את החיוך הנצחי שלך ולא יזכה להתפנק על ידך. המחשבה על כך יכולה להוסיף על צערנו, אבל אם היינו שואלים אותך, בודאי היית אומר, שהחיים החדשים הללו הם סימן לכולנו שצריך להמשיך ולחיות, לשמוח במה שיש, ולקחת איתנו להמשך החיים והשמחה את כל הדברים הטובים שלמדנו ממך.

רונית



דני ומירב

מירב, אחות של דני (דברים שנאמרו ביום השלושים)

דני היקר!

קשה לאסוף ולהעלות את הדברים על הכתב.

המון מחשבות מתרוצצות בראש, המון תחושות שאינן מוצאות את המלים המתאימות לבטאן.

דני - חודש ימים עבר מאז נפילתך בקרב. חודש מאז דיברנו בפעם האחרונה, רודש מאז ששמעתי את קולך האופטימי, השמח ומלא חיים. חודש מאז נלקחת מאיתנו.

דני - אני לא אומרת כי עברנו חודש בלעדך מכיון שלא עברנו חודש בלעדך.

אתה נמצא איתנו.

כמובן שאתה נמצא במחשב תינו ובמחשבות של כל אלו שהכירו והוקיחו אותך כל כך, אך גם הרבה מעבר לזה. יש בי תחושה חזקה של נוכחות שלך איתנו.

דני - במכתב שכתבת לאבא ולאמא, וברשותך - שכבר קשה לוודא אותה - אימצנו אותנו גם לעצמנו - נתת לנו כח. נתת לנו כיוון לנסות ולהתמודד עם המציאות החדשה שנכפתה עלינו.

באמצע השבעה הגעת אלינו, לנחם את אבא ואמא.

דני, כתבת שתפקידך היה להשפיע על סביבתך. כל-כך הגפעת.

ברגישות, בחיוך ובאהבתך הגדולה השפעת על כל אלו שזכו להכירך בשגבים במקומות שונים בחיך.



דני, אתה ממשיך להשפיע וישנם אנשים רבים המצטרפים למכריך ומוקיריך ולומדים את דמותך כעת, לאחר שאתה עברת לעולם שכולו טוב.

דני – חייך היו קצרים במספר ימיהם.

יעקב אבינו בדברו אל פרעה הפריד בין 'ימי מגוריו' ל'ימי חייו'.

ימי מגורייך עימנו בעולם הזה היו קצרים. אתה העדת כי הם היו טובים (או כדבריך שהיית די מבסוט) ואני אוסיף ואעיד כי הם היו מלאים.

**ברגישות, בחיך ובאהבה הגדולה,
השפעת על כל אלו שזכו להכירך
בשלים ובמקומות שונים בחיך.**

**זכינו שהיה לנו אח נהדר, אתה חסר
לכולנו אתה חסר פה בעולם.**

אתה דאגת לנצל כל רגע בעולם הזה. בצבא עסקת במלאכת קודש של הגנה על המולדת ושל דאגה לחיילים. כשיצאת לחופשות או בסופי שבוע היית קובע עם חברים ביום ששי, במוצאי שבת, נפגש עם החברים מבני-עקיבא אחרי הסעודה, דאגת וביקרת גם אותנו ואת כל המשפחה. בחופשות יצאת לטיולי אופניים, טיילת ורכבת על סוסים. ובנוסף לזה הספקת להשלים שעות שינה שחסרו לך בצבא.

ביום חמישי הראשון שלך בחברון באת אלינו, לקחת את הילדים מהגן, ביקרת ושיחקת איתם. אני שמחתי שעכשיו אתה קרוב אלינו. שאלתי אותך אם תבוא אלינו כל יום חמישי. אמרת שלא תוכל לצאת כל שבוע, אבל יום חמישי פעם בשבועיים תגיע.

דני – אתה לא הספקת להיות שבועיים בחברון.

נלקחת מאיתנו מוקדם. יותר מדי מוקדם.

היה לך תמיד זמן לכולם, להכל.

לפעמים כשדיברתי איתך על רעיונות ודברים שחשבתי לעשות, אתה מיד היית עובר לפן המעשי ומסביר לי איך לממש. ולא ממש קיבלת את התשובה שלי: "אין לי זמן".

חיילים סיפרו, שבזמן מסעות היית מעביר להם חידות עם הקשר על-מנת שלא ישתעממו, ועל-מנת שהראש ינצל את הזמן למחשבה בשעה שהרגליים הולכות.

בחודש האחרון הרבה פעמים רציתי להתקשר אליך, לספר לך דברים. אתה תמיד התעניינת.

אנחנו זכינו שהיה לנו אח נהדר, ותסלח לי שאני בוכה כשאני מדברת אליך, זה לא מתאים לשמחת החיים שהייתה לך. אבל עצוב לי דני.

אתה חסר לי.

אתה חסר לכולנו.

אתה חסר פה בעולם.

ודבר אחרון לסיום, דני – אתה תמיד הערכת את אבא ואמא והיית גאה בהם.

ואמנם, אם אתה שומע אותי עכשיו – אז אתה כבר יודע בעצמך, אבא ואמא מתמודדים בגבורה. ועם כל הקושי שבעניין – מקדשים שם שמיים ממש.

מחבקים, תומכים ומנחמים את מפקדיך, חייליך, ואת כולנו.

אני בטוחה שאתה גאה בהם גם על כך.

מירב

הגיס עזריה (דברים שנאמרו בלוויה)

הכרתי את דני כנער צעיר, חכם וטוב לב.

יחד התכוננו לבר מצוה שלו. בהדרגה התעצבה דמותו, בחור המד, בעל שמחת חיים יוצאת מן הכלל. לא שמחה של התפרקות על חשבון הזולת, אלא שמחה אוהבת, שמחה משתפת, שגרמה לו להיות אהוב על כולם.

תמיד נכון לעזור, בכל מצב.

בחור ערכי. ידע מה היא אחריות, מוסר עבודה גבוה, וכבוד ואהבה לחייליו ולכל אדם. באחד הקורסים היה משאל בין המשתתפים על תכונותיו, וכולם ציינו אותו כבחור ערכי במיוחד.

השרות בצבא גיבש והביא לביטוי מלא את כל תכונותיו הטובות. כך גם נפל – מתוך אחריותו כמפקד ונכונותו לעזור בכל מצב, גם במחיר חייו.

לפני חדשיים, ביום הכיפורים, קיבל חופשה, והחליט ללכת לשיבת ההסדר בפתח תקוה. עבר עליו יום של תפילה רצופה ללא הפסקה. דני יצא משם מלא רוממות רוח. הוא אמר לי, שהוא לא מבין איך אפשר לא להיות בישיבה ביום הכיפורים. "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם". "פתח לנו שער בעת נעילת שער כי פנה יום", פנה יומו של דני.

משפחת כהן ומשפחת טייכלר, יקירינו. לא הרחק מכאן נטמן דני טייכלר, דודו של דני, שנפל במלחמת יום הכיפורים, "דמים בדמים נגעו".

קראנו בתורה אתמול על לידתו של דן, "ותאמר רחל דנני אלהים וגם שמע בקולי ויתן לי בן, ותקרא את שמו דן". פרש רש"י: "דנני – חייבני וזיכני". בשעת שמחתה, רחל זוכרת את דין עקרותה. אנחנו היום במצב הפוך – "דנני – זיכני וחייבני". אך גם בשעה הזו, שעת הדין והחובה, נזכור את הזכות לגדל בן כזה, ובנים כאלו.

יהודה ונאוה היקרים. ראיתכם בשעה הנוראה מכל. אדם ניכר בכעסו. כל האמונה בה', היחס לדני, למשפחה, לחיים, לתורה, לצה"ל, למדינה, לחברון, הכל מתנקז אל השעות הללו. ראיתי עוצמה בלתי רגילה. יהיו אולי גם רגעי שבירה ויאוש, אבל זוהי האמת הפנימית שלכם, והיא תנצח.

ואתם, חיילי צה"ל, ותושבי קרית ארבע היא חברון – תחזקנה ידיכם. המשיכו להגן על עם ישראל ולשמור עבורנו את זכר אבותינו הקדושים. מהם נקבל כח לדבקות בה', כח להכנסת אורחים, ומהם נקבל כח לעמוד גם בעקדת יצחק.

תהי נשמתך, דני, צרורה בצרור החיים, יחד עם כל נשמות הטמונים בהר הזה. ובלע המוות לנצח ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים, וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ, כי ה' דיבר.

עזריה

הגיס יוסי (דברים שנאמרו בלוויה)

דני, אין מילים לתיאור הכאב והחוסר של כולנו. עם כל התפקיד הקשה שלקחת על עצמך, תמיד התעניינת בכולם ובכל זמן פנוי היית מתקשר ובא לבקר. אמנם לא זכית לגדל משפחה, אבל ילדינו הם ילדיך, היית שותף מלא בגידולם, והם מאוד מתגעגעים. את יעל הדבר שהכי מצער, זאת העובדה שדביר הקטן לא ממש הספיק להכיר אותך כמו שהיא הספיקה להכיר ולהעריך.

דני, היינו שותפים אתך בהתלבטויות, נקרעת בין הערכים של נתינה בצבא ויציאה לקצינים, מול חזרה ללימוד התורה בישיבה ובהמשך, ההתמודדות עם המחשבה על המשך השקעה והתקדמות בצבא, מול כניסה כבר לחיים ומחשבות רציניות שלך על הקמת משפחה ובית בישראל.

אנחנו בטוחים שכמו שלקחת את תפקידך בעולם הזה ברצינות, ולא חששת לקחת אחריות גדולה, בטוח שכבר מתכננים להציב אותך בתפקיד חשוב לקידום תהליכי הגאולה.

דני, אנחנו בטוחים שכמו שלקחת את תפקידך בעולם הזה ברצינות, ולא חששת לקחת אחריות גדולה, בטוח שכבר מתכננים להציב אותך בתפקיד חשוב לקידום תהליכי הגאולה, ואתה בטח תגיד להם 'סבבה', כמו שתמיד היית אומר, ותתחיל להזיז דברים באותה רצינות ונחישות ותקווה.

דני, אני בטוח שאתה לא היית רוצה שנהיה כל כך עצובים, אבל תבין אותנו – שקשה לאבד אח וחבר כמוך. אנו שמחים שזכינו להיות בקרבתך, לחיות אתך, ללמוד אתך, ללמוד ממך. אנחנו יודעים שתמיד תהיה איתנו. יהי זכרך ברוך.

יוסי

אתי, דודה של דני

דני יקר שלום!

קשה לכתוב עליך בלשון עבר. אך המציאות היא זו שמאלצת אותי לכך.

דני, הרגשתי שייכת למשפחת השכול אחרי נפילתו של דודך דני טייכלר הי"ד

ועכשיו אני דודה שכולה שמאד מתקשה להתמודד עם השכול, אך שואבת כח מדי הזכרי במכתב שהשארתי לאבא ואמא שלך, בו אתה מציין שהיית די מבסוט ממה שהספקת במסגרת הזמן המצומצם שהוקצב לך. על הקשר המיוחד שלנו (דודה ואחיין) אפשר ללמוד ממה שכתבת לי בספר הזכרונות לרגל יום הולדתי ה-50, בהיותך בן 13. הרי הוא כלשונו:

קובה אני היקר/ה
 מלך-טור איום האדוק פ-20+
 כל האימונים והמלא הטור שיש געוים, גובה רבה על כל הסכמה שנגאנו ואל כל הפעמים שהמקשרג אנוג
 אצוואטורג אגם על הפרואקציה, כלשני אולפי, אומרים 'אני הדופה שני' ויוגר לא צריך (שלא נכדקק).
 אז גובה על הכל ושגגטי שאג הדופה הכי טובה...
 דני.

במחזיק המפתחות שלי תמונתך.
 ובלבבי אתה כולך. דני לעולם תהיה חסר.
 דודתך המתקשה להאמין

אילה, זודה של דני

לדני החמוד והיקר מכל.

כל כך הרבה חוויות עברנו במשך 22 השנים האחרונות ותמיד היה נהדר ומעניין להיות איתך. היית מלא אהבה, טוב לב ועוזר תמיד, ועם כל זה שובב לא קטן. אני זוכרת כיצד בטילים משותפים אתה ורונן הייתם משתוללים ומשתובבים, נהגתם להעלם בתוך מערות ובורות ולהתחבא מפנינו.

בשנתיים האחרונות גילית כישרון חדש - הצילום. פעם אמרת לי שלפעמים כשאתה נוסע עם החיילים אתה רוצה לעצור כל כמה מטרים, כי אתה רואה משהו מעניין ומיוחד לצלם. בפעם האחרונה שראיתי אותך היה לך מאד חשוב שאראה את אלבום התמונות שלך כדי שאחווה את דעתי, ובאמת היית טוב בזה. אני מצידו אף פעם לא החמצתי הזדמנות לצלם אותך, תמיד עם החיוך הרחב והפנים המאירות, ואתה, בניגוד לחבר'ה בגילך, תמיד הסכמת. אחת התמונות האחרונות שצילמתי אותך היתה בטיוול בעכו, אתה טיפסת על הגג של כלא עכו ואמא נלחצה ופחדה שתיפול, וכך תפסה אותך עדשת המצלמה צוחק.

דניל'ה שלנו, אני רק מקווה שאתה נמצא במקום יותר טוב כי כאן למטה הלב ישאר קרוע וכואב לעד... בלעדיך.

דודתך, אילה



ברני, הדוד מארה"ב:

Finally, after a few days of rain and cold weather, Jerusalem woke up that Shabbat to a sunny and milder day. The women and children of the family gathered in front of the building for our short walk to Shul. Most of the men had gone to pray earlier. We all walked in silence, the mood was solemn yet like the warm sun that morning, there was a hint of hope for a better future. With our small group there was a newborn baby girl who that morning was to receive her name.

Just a few days earlier, during the late afternoon, we had followed the same path accompanied by several hundred relatives, friends, and supporters.

Then like now there was a bittersweet feeling in the air. The mood should have been a happy one today; we were delivering a brand new Sefer Torah to the Shul, but the ceremony was in memory of our nephew Danny Cohen a First Lieutenant in the Israel Defense Forces, who had fallen in Hebron just a month earlier. The music of a single clarinet player and the chanting and dancing from those closer

to the Sefer Torah added a surreal backdrop to the whole scene. Normal hectic street traffic continued around us, but the pace was slower and many looked at us with a measure of curiosity. All of this evoked memories of our earlier visit to the Military Cemetery at Mt. Herzl, where Danny was laid to rest. The family and friends were no strangers to the place: just a few steps away, in a nearby section, is the grave of Sgt. Danny Teichler, Danny's uncle, who lost his life in The Yom Kippur war. The day was rainy and blustery, I felt a chill that froze my body and my soul. Where a month earlier there had been just a mound of dirt and a grave-marker, there was now a proper military tomb. The army had erected a shelter and provided some chairs for the ceremony. The Chaplain intoned ancient prayers and Danny's commander delivered a Eulogy followed by Yehuda and Navah. My eyes wandered through the faces in the crowd. Sadness and tears were present – grim expressions that betrayed the profound emotions of an ancient people being put to the test again and again.

"Who are these people?" I asked myself. "How can they endure such pain? Am I in the middle of a nation of giants – of heroes who can withstand one blow after another and instead of bending their knees, seem to stand taller and more determined than ever?" It was then that I understood more than ever who Danny was and what he stood for. He was the embodiment of the Jewish Nation – a rising star that shone for a brief moment in history and yet left a profound message for all of us to follow. It is impossible to imagine what contributions he would have made to his people had he been allowed to continue.

It all started one afternoon a few weeks earlier when I woke up from a nap to the wailing sobs of my wife Ayala. Frankly I didn't know if it was a bad dream or the nightmare of a grim reality. "No! No! No!" she repeated while she released her anger and pain by hitting the bed over and over with her clenched fists. For some strange reason I knew the bad news before she could stop long enough to tell me: our beloved Danny Cohen had fallen victim of a vicious attack by Palestinian terrorists at the worshipers' trail near the city of Hebron.

Before we knew it, our home in the States was far behind us and we were in Yerushalaim climbing the familiar steps to the home of Navah and Yehuda, Danny's parents. During the previous 24 hours, I had visions of what I would find and a profound fear of my encounter with them. How could I offer them my support? How could I express to them my immense sorrow? No one could have guessed that the roles would be reversed and that Yehuda and Navah would be the ones to exude an incredible amount of strength and that it would be I who would look at their incredible fortitude to lift my sagging spirit.

During the following days, a constant stream of supporters came to show their respect. Relatives, friends, government dignitaries, high officers from the army,



rebbees, young students, soldiers who had served with and under Danny, they all shared with us endless stories about him – stories that revealed to me a Danny that I never knew: a poet and a soldier; an outstanding leader of men and yet so compassionate with his subalterns; a loving son who left a letter tucked away in a picture album thanking his parents for the good job they had done and telling them that they shouldn't worry about their roles as Aبا and Ima. The letter outlined what he perceived as his own role in life and how he felt that he was destined to make a difference in the world by setting an example for all of us who were fortunate enough to have been touched by him.

And now we were walking to Shul with the baby, wondering what name her parents Azaria and Ronit, Danny's sister and brother in law, had chosen for her.

Her father, Azaria was called to the Bima and the sanctuary, usually full of the voices of the congregants praying, was totally silent. The name was, "Tzofia" which means "a scout". I volunteered that the scout is responsible for looking into the future and seeing what is ahead for all of us. Her paternal grand father, Rabbi Ariel added that furthermore, she must make sure that what is ahead is good for all of us.

I think that she will do a good job and I am certain that she will succeed. Her wonderful parents, grandparents and great-grandparents, as well as the rest of her family will provide her with the support that she will need. Tzofia will always know where to look in order to find the right path for our people. She will always be guided by a star in the sky, a star with a kind face and a sweet smile, a star that will always shine in the darkest moments. In loving memory of my nephew Danny Cohen.

ג'ודי, דודה של דני

דני זכור בכל כך הרבה קטעים מהחיים ששזורים בחיוכו הקורן. קשה לבחור ולצמצם לכמה שורות חיים שלמים של קיום, נוכחות וחיוך בוטח מפיץ אור.

ביום הולדתי ה-40 ערכה לי משפחתי מסיבת הפתעה נעימה וחמה. באמצע המסיבה הגיעה ההפתעה הנוספת – דני הופיע מאובק, עייף, מלוכלך ומחייך היישר מהמוצב בצפון, באוטובוס, והפך את המסיבה למושלמת.

בפורים לפני כשנה וחצי שלחנו לדני חבילה של משלוח מנות לצבא. קישטנו את הקופסא באוירה פורימית מיוחדת והוספנו 'הפתעה' מטופשת (הילדים אהבו לצרף לדני מדי פעם קשקוש כמו שילדים אוהבים). דני התקשר להודות על החבילה ומסר שהחבר'ה מוסרים תודה על הדברים הטעימים וגם על הקופסא שהפכו אותה למשהו שימושי עבור כולם. את ההפתעה, הוא זכר לציין, לקח לעצמו. לאחר שיחת הטלפון חייכתי לעצמי וחשבתי, כמה אופייני הדבר לדני, לחלוק עם האחרים בטבעיות שכזו כל מה שקיבל. ומה השאיר לעצמו? רק את הדבר הפעוט וחסר הערך. כזה היה דני.

**כמה אופייני הדבר לדני,
לחלוק עם אחרים כל מה
שקיבל.**

אוהבת, מתגעגת וכואבת. ג'ודי

קשר מיוחד היה לדני עם בני הדודים, והם כותבים :

נעמה (ערב חתונתה)

היום, שעות ספורות לפני שאני עומדת לעשות את הצעד המאושר והמשמעותי בחיי אני מרגישה שאני מוכרחה לכתוב. לא הכל, אך משהו לזכר חברות נפלאה שהייתה. לזכר הבן דוד האהוב שלי – דני.

זמן קצר לפני שדני נהרג, ניהלנו שיחה עמוקה אך כמובן גם משעשעת על סיכוינו להנשא, ועל חיי הנישואים אשר צופן לנו העתיד בחובו. תהינו בין השאר איך נצליח לשמור שהחברות שלנו, ושל כל בני הדודים, תמשיך גם "לדורות הבאים אחרינו". דני כהרגלו טען שלא תהיה שום בעיה, נבוא כולם לגוש קטיפי, כמובן, נעשה שבתות בני דודים וכיוצא בזה. הכי פשוט בעולם.

האמנתי לו אז ואני מאמינה לו גם היום. אנחנו נהיה יחד, חזקים ואוהבים, ודני יהיה שם, הכי שמח ושנון, הכי נעים ומבין, הכי יפה, גבוה, חסון, הכי מרגיע ומפייס, הוא יהיה בכל אחד מאיתנו, בכל אחד מצאצאינו. הוא השאיר לנו כל כך הרבה להוריש לבאים אחרינו...

קשה לי, קשה עד כאב החלל הזה שדני השאיר אחריו. הוא היה יחיד במינו. חבר יחיד מסוגו. מאותם אלה הבודדים שאתה יכול לומר עליהם שהם חברים אמיתיים שלך, שאתה סומך עליהם בלי סייגים, שאתה יודע שלא יאכזבו, מאלה שאתה מתגאה בהם. ואני התגאיתי בו.

חלק בי בוכה ויבכה על כך שאילן לא הספיק להכיר אותו, שילדי לא יזכו להכיר אותו, יחד עם זאת חלק אחר בי מבטיח שהוא תמיד איתי, איתנו.

נעמה

אסף

המחשבות שלי על דני הן רחבות מיני ים וקשה לי לבטא אותן, כי המילים מצמצמות, אבל בפנים – נהרות בבל.

"שם ישבנו גם בכינו". נהרות המילים שבפנים, שמובילים לגן העדן את העולם הפנימי, עולם הנשמות.

כשדני דיבר איתך, הרגשת שכל תשומת הלב שלו מופנית אליך.

רק אוכל לומר כי דני השרה נעימות על כל סובביו עם חיוכו וזיו פניו. וכשהוא דיבר איתך הרגשת שכל תשומת הלב שלו מופנית אליך. גם אם הרגשת מדוכא או טרוד, עם דני שכחת מכל הטרדות והתרכזת בדבר האמיתי – בלחיות, שזה הדבר שדני ידע לעשות הכי טוב.

עכשיו הוא חי בעולם האמיתי – החשוב, חי בתוכנו.

אסף



אביטל ואפרת

דני היה חלק מהחבורה, מהחבורה שלנו.

נעמה, אסף, דני, אפרת, אביטל, דפנה, יעל, חיים ואביחי.

חבורה של בני דודים שכבר מגיל ילדות בכל מפגש וארוע תמיד ביחד, וכמובן שאם דני נמצא בחבורה שכזו, אף פעם לא משעמם. דני תמיד אהב לשחק, ובמשחקים של שכל ומחשבה השאיר אותנו מאחור.

בשבת לפני הגיוס של דני עשינו כולנו "שבת בני דודים" בנוה דקלים, ביוזמתו של דני. בשבת זו כל-כך נהנינו ומאז המושג "שבת בני דודים" הפך להיות חלק מאתנו והמשכנו לקיים עוד שבתות כאלו. לאחר מותו, קיימנו עוד שבת כזו. אך עם כל הכיף של הביחד שהיה שם, החיסרון של דני היה כל-כך מורגש...

כזה היה דני, ילד של משחקים, של צחוק, של שמחת חיים. הוא היה ילד, אך עם זאת מלא בגרות, חכמת חיים ורגישות, מישהו שאפשר לסמוך עליו. בשבת בני דודים האחרונה, שיחקנו יחד עם דני את המשחק "לא נפסיק לשיר", שבו צריך להפגין ידע בשירים ישראלים (ודני אכן הפגין...).

קשה לנו לחשוב שזה היה המשחק האחרון שלנו עם דני,

כי את המנגינה הזו אי אפשר להפסיק...

אפרת ואביטל

דפנה (נכתב בימי השבעה)

חמישי בלילה, עוד מעט שבוע מאז שהלכת. אבן גדולה יושבת על הלב ודמעות בעיניים. אני מרגישה פספוס. כל השבוע שמענו מי היית, מה עשית – מדהים!

פספסתי את האפשרות ללמוד ממך בחיך. מה שנותר לי זה ללמוד ממך במותך...

אבל כואב לי עוד משהו, עמוק יותר, גדול יותר.

אתה אדם מיוחד, כל כך שמח, כל כך טוב, כל כך ברור ושלם. אנחנו לא.

תעזור לנו, דני, תבקש מהקב"ה – שהרי אתה כל כך קרוב אליו, שיעזור לנו להיות שמחים יותר, אוהבים יותר, טובים יותר, מסורים יותר, מאמינים יותר, אמיתיים יותר, עגווים יותר.

מי כמוך יודע שזה אפשרי – הרי אתה היית כזה.

במותך לימדת אותי שיעור חשוב להמשך חיי, אז פשוט תודה!

אוהבת אותך מאוד, מעריכה בלי גבולות ומתגעגעת כל כך,

חיים

6 חודשים שלא ראיתי אותך, שלא שמעתי אותך וממך.

בעצם לא, 6 חודשים שלא ראיתי אותך פיזית.

אבל 6 חודשים שכל יום, כל שעה, כל שניה אני רואה אותך בבירור, אני שומע אותך בצלילות ומרגיש אותך בכל כולי.

6 חודשים של עצב, אבל ודמעות, שחונקות כל הזמן את הגרון.

אבל 6 חודשים של גאווה ושמחה עצומה שזכיתי להיות בן-דורך.

6 חודשים שבכל סיפור ששומעים עליך ממשפחה, חברים וסתם בעיתון, מרכינים ראש בדמע,

אך באותה שעה גם מרימים אותו אל-על, בגאון, על שאנו יודעים שדני, הוא דני שלנו!!!

אוהב כל כך ותמיד. חיים, בן הדוד

בני הדודים מארצות הברית מוסיפים:

Our daughter, Ariel, is not quite three years old yet. We are saddened because she never had the privilege of knowing you as we did. We wish that she could have known you, not just because you were family, though that would have been enough. There are few in the world like you Danny: a warm, happy, and selfless individual who seemed to give more love and assurance in one moment than many might give in a lifetime. And while she is too young still to understand who you really were, for now, we take comfort in the fact that when she passes your picture in our family room, she often stops, smiles, and remarks, "Danny!"

As we raise Ariel, we will nurture in her those characteristics that made you so exceptional and unique. We will tell Ariel of the day we shared in Israel – when you took precious hours from your military leave to do things with us that you had undoubtedly done already dozens of times and that others would have found tedious. Yet, you gave of yourself with the same enthusiasm a child has upon embarking on a great adventure. When we celebrate joy and laughter, we will tell Ariel of how we laughed on Masada with you. We will also make sure she knows that you were not without a sense of humor, because to cool off from Masada's heat, you then took us for a swim – in the Dead Sea!

We will teach Ariel to be generous, as we remember your generosity that same day in Ein Gedi – when Sharon, five months pregnant with Ariel and suffering from

the desert sun, could not go on. You ran all the way back to find water for her to drink. Your good-nature and strength inspired us to continue forth and share a blissful swim in the desert oasis.

Of all the wonderful memories we have of that trip to Israel, we often remember that day most fondly not only because we enjoyed ourselves so much, but perhaps because we really **lived** that day – how life should be lived: with the laughter and love of friends and family; with the joy and compassion shared with people who care more about each other than they do of themselves; with the spontaneity that comes with realizing that tomorrow may never come, so today should be the best day ever....

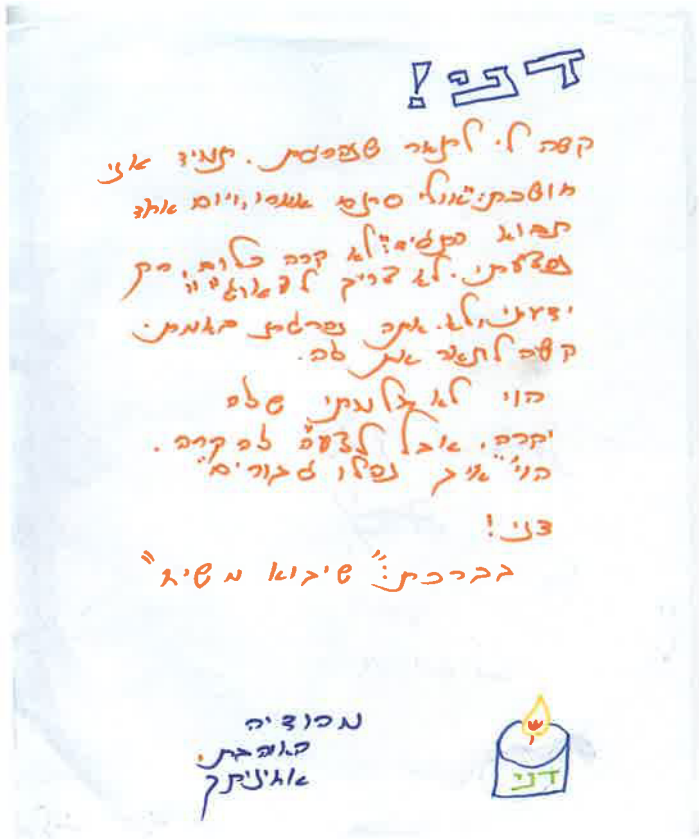
Danny, we will never forget the tragedy that robbed our daughter of her Uncle and us of a cousin and beloved friend. But it would be a greater tragedy still to only remember you in death and not share – indeed celebrate the person that you were in life. So we will not be mournful or somber when remembering you – but rather joyful, loving, and generous for that is how you were. And if only there was more joy, love, and generosity in this world, surely, there would be fewer tragedies like the one that ended your life... let yours serve as an inspiration.

With all of our love,

Sharon and Jose

Danny was always an adventure; by far the best summers of my life. Although my stays in Israel were mostly pretty short, we took advantage of the time we had and the two of us were inseparable. We would run all around Jerusalem as if it were our own giant playground. Danny would always take us exploring as far as he could before it got too dark, despite our mothers' protests... we went to ponds, caves, the bridge... anywhere we thought we could cause mischief. We grew up together. Nothing I can write or say can ever replace the magic of our times together, we were like brothers. Danny was a truly special human being and although mourning his death has been the toughest part of my life, having the chance to know him and celebrate his life is something I would never give up.

אחיינותיו של דני, הודיה ועל, בנות ה-8, אהבו מאד את הדוד דני, הדואג והמפנק. נפילתו בקרב כאבה להן מאד, וכך הן כותבות:





דני עם
האחיינים



דני היה בוגר מסור ואהוב. הפעם האחרונה
שראתי אותו הייתה ביום חמישי, שבו צפני
שהלך לצולמו. באותו יום הוא לקח את אחותי
מהבן ולקח גם את האח שלי ואחד כב לקח
אותי מבית הספר. את איילת ובביר הוא
ביקר בבן והמאון. ביום ההולדת של סבתא
דני הביא זה זוח ציור של סתנאים. גם
בסורים דני ונצח באו אלינו. אני אהבתי
שהוא היה אומר ואלנה, הוא היה אומר את
זה פעמים רבות.

דני וחבר שלו ביקרו ממני אסרום זהם כיפה
בשהייתי בת 6, עכשיו אני בת 7 וחצי.
י"ז



נעמי, חברתו של דני:

דני, אני מעדיפה לכתוב אליך מאשר לדבר עליך. נראה לי שאם היית יכול להגיד לי על מה לכתוב היית בטוח אומר לי 'רק תעשי טובה, לא איזה מכתב מדכא, זה בכל זאת הספר שלי...'

אז ממה נתחיל? (טוב בוא נעדכן קודם - דני ואני היינו חברים במשך 8 חודשים, נפרדנו בערך 3 חודשים לפני שהוא נהרג).

כשנפגשנו בפעם הראשונה שאלת אותי לאן בא לי ללכת, וכשהבנת שאני לא מכירה את ירושלים - נהיית 'המדריך', לקחת חזק את הקטע של להכיר לי כל פינה בירושלים, כמעט לא יצא שהיינו במקום אחד פעמיים, כי 'חבל.. יש עוד מלא מקומות שאני רוצה להראות לך... ואיך תגורי כאן בלי להכיר את העיר באמת?' ותוך זמן קצר גרמת לי אפילו לאהוב את ירושלים והיום אין פינה שאני מגיעה אליה בלי לחשוב שפה הייתי עם דני.

מה שבאמת היה מדהים זה שכמעט בכל מקום שהגענו היה מישהו שהכרת, ואל כולם התייחסת בצורה כל כך יפה, אפילו שלא תמיד זכרת מי הם בכלל..

אני יודעת שרק אתה, כמו תמיד, תדע להגיד את הדבר הנכון ועם חיוך אחד שלך תוך שניה הכל יראה אחרת.

לא השתעממתי איתך לרגע, ידעת להנות מכל דבר, וכל שטות הפכה אצלך לאטרקציה... בנסיעות הארוכות היינו עושים תחרות שירים שהפסקנו רק כשכבר היה נמאס לי להפסיד. כשהיינו ביחד ההרגשה הייתה כאילו אין אף אחד אחר בעולם. נפגשנו פעם בת"א, בתחנה המרכזית, ודיברנו, עד שפתאום הסתכלת עלי במין חיוך כזה ואמרת לי 'את שומעת ת'רעש? אפילו לא שמתי לב שאנחנו בתחנה...'

היית יכול להתקשר לפעמים לפני יציאה שלך מהצבא ולהגיד לי שבסוף אתה לא חוזר, ואיכשהו תמיד גם הצלחת תוך כדי אותה שיחה להוציא אותי **מהבאסה**; 'ככה נתגעגע עוד ונשמח אפילו יותר כשניפגש', וכמה שניסיתי לגרום לך לכעוס אפילו קצת על הצבא הזה שהורס לנו הכל - לא ממש הצלחתי...

פעם אחת כשהיית צריך לחזור מהצפון התקשרת ואמרת שאתה חייב להתעכב, ושוב התקשרת ואמרת שכנראה יש עוד עיכוב... בסוף התקשרת ואמרת שאתה עכשיו יוצא מהצפון ואתה לא שומע טוב כי אין קליטה וכדאי שאני אצא כדי לשפר את הקליטה. יצאתי החוצה, וראיתי אותך עומד בחוץ כולך נקרע מצחוק...

דני, אני שמחה וגאה שבכלל הכרתי אותך, שהייתי חלק ממך, חלק מהמחשבות, מהתהיות והשמחה.

דני, אתה כל כך חסר. אני כל כך רוצה לדבר איתך על המון דברים, אני יודעת שרק אתה, כמו תמיד, תדע להגיד את הדבר הנכון ועם חיוך אחד שלך תוך שניה הכל יראה אחרת... טוב דני, אין סיכוי שאצליח לסכם את כל מה שעברנו ואין לי מושג איך לסיים את המכתב הזה, אז אני פשוט מפסיקה.

תודה על הכל. נעמי



עם יהודה דבולצקי

דברים שנאמרו בלוויה ובשלושים, ע"י חבריו הטובים של דני:

יהודה דבולצקי:

דני, אני לא מאמין שאני עומד וקורא לך הספד, שאתה כבר לא חי. במיוחד אתה, שאתה אדם כ"כ חי, אינני מכיר הרבה אנשים שכשהייתי רוצה להגדיר אותם המילה שהיתה עולה לי לראש זה חי, החיות אצלך היתה תמיד דבר בולט, תמיד שמח, כל פעם שהייתי מדבר אתך היה לך סיפור מצחיק לספר לי, שנינות חדשה, לא היית חי-מת, לא התאבנת. תמיד פורח, תמיד רגיש, מרגיש, תמיד צוחק, תמיד חי, דואג לנצל את הרגעים הטובים בחיים... וברוך ה' היו לנו הרבה רגעים כאלה. דני, ביום שישי נירית ואני החלטנו להתקשר להגיד לך שאנחנו מתארכים במוצ"ש, בגלל שידענו שאתה בצבא בשבת ולא היינו בטוחים אם נצליח לתפוס אותך במוצ"ש. כ"כ שמחת למוע, אמרת שלמסיבת האירוסין לא תוכל להגיע, בגלל שאתה בצבא, אז נירית סיפרה לך שישי לך תפקיד חשוב בחתונה - אז דיר באלק אם תבריז, אמרת שאת החתונה לא תפסיד.

אמרת שאתה מקווה שנסתדר במוצ"ש בלעדך, אז אמרתי לך שמקסימום אם לא נסתדר, אז נצטרך לעשות עוד מסיבה. דני, אנחנו צריכים לעשות עוד מסיבה. דני, איך נוכל להסתדר בלעדך, תמיד היית שם בשבילנו, כל החבר'ה, למרות שאתה בצבא ושתמיד היה לך הרבה מה לעשות, תמיד נתת לנו את ההרגשה שזה לא על חשבוננו, שישי לך כמה זמן שאנחנו צריכים - בכל תחום, בכל זמן נתון, תמיד אנחנו יכולים לפנות אליך, ואתה תהיה

שם להצחיק אותנו, לעזור לנו, מהדבר הכי גדול ועד סתם הדברים הקטנים והשטותיים – שהם באמת מה שעושים את החברות.

דני, תמיד הדהים אותי איך שאתה גם דוס. אני הבני"ש, ההסדרניק, ראיתי איך אני קטן לידך, איך בדברים מסוימים שאצלי לא ברורים, שאני

**דני, איך נוכל להסתדר
בלעדיך, תמיד היית שם
בשבילנו, תמיד נתת לנו את
ההרגשה שאנחנו יכולים
לפנות אליך, ואתה תהיה
שם להצחיק אותנו, לעזור
לנו, מהדבר הכי גדול ועד
הדברים הקטנים
והשטותיים.**

לא חזק בהם – אצלך היו מובנים, היו ברורים, זו דרך עבודת ה' – אז כך צריך לנהוג. ונקודה זו גם מתקשרת לנקודת האמת החזקה שהייתה טבועה בך. לפני כמה חודשים היית עם חיילים שלך באבטחה בדגן, אז הגעתי לילה אחד עם איילת להביא לך מרק חם ומשהו לאכול, ישבנו בחדר אוכל, וישבת עם הנשק עליך, צחקתי עליך, אמרתי לך שעם פז"ם כמו שלך הנשק צריך להיות בכלל בחדר. אמרת שאם החיילים שלך חייבים לשבת ככה ותעניש אותם אם הם לא ישבו ככה, אז גם אתה צריך. לא היו פשרות,

אתה לא תחייב מישהו לעשות דבר שאתה לא עומד בו. ודבר זה לא היה רק במדים. גם לא ניסית לברוח משום אחריות, הגעת לצבא, ובצורה הכי טבעית התקדמת עד...

התארסתי אתמול כי החלטתי, שהדרך שאני הקטן, יכול לנקום את מותך זה בכך שאתחיל להקים משפחה. תמיד אזכור את תאריך האירוסין שלי, בגלל שנחגוג אותו ביחד. לא אשכח אותך לעולם, תמיד תהיה איתי בכל מקום שאלך, בכל שמחה, בכל אירוע. נאווה ויהודה, לקחו לכם את היהלום שבכתר. את היהלום הזה אני לא אוכל להחליף, אבל אני תמיד אהיה פה כדי לשמוח אתכם, לכאוב אתכם, להיות אתכם – בכל מה שתרצו.

דני אני אוהב אותך. להתראות, אני כבר מתגעגע.

יובל וולץ:

בשבת התחילו להגיע שמועות על ארוע גדול בחברון, אבל משום מה היה לי ברור שאתה לא נפגעת. גם עכשיו אני מתקשה לקלוט ולהאמין, ונראה לי שעוד מעט נפגש, ונעלה איזה רעיון מטורף כמו רכיבה על סוסים בקור אימים באמצע החורף, או איזה מסלול משוגע על אופניים, או אולי ללכת לחוף לשחות קצת, "אז מה אם המים קפואים?!" קשה, קשה מאוד לחשוב על כך שכל זה כבר לא יהיה. דני, זו הפעם הראשונה שהבנתי מהו כאב עמוק. כאב של דבר שבכלל לא בשליטתנו. שמה שלא נעשה, אתה כבר לא תחזור.

מיד צפים בזכרון כל הרעיונות לעתיד כשכל פעם היה לך רעיון חדש – חוות בוקרים לילדים מחו"ל, חוות סוסים טיפולית, מכירת קלטות במאה שערים, "מבחנות רוק" שהעברנו בכל אזור ירושלים, שוקו במחנות בני עקיבא ועוד, אולם, הדבר שתמיד הרשים אותי היה בשיחות הרציניות. העובדה שמצד אחד ידעת לקחת הכל בפרופורציה, להשחיל בדיחה בדיוק במקום, אך מצד שני, ידעת, כשצריך, להיות רציני, עד הסוף.

**יכולת לקבל כל אחד, בלי
רצון להעיר לו, בלי לקטר,
בלי להתעצבן, רק עם
חיך גדול, לתת לו
הרגשה טובה.**

דני, אני יודע שמה שאני אגיד עכשיו ישמע מאוד "קיטש" ולא היית רוצה שאני אומר זאת, אבל למדתי ממך הרבה מאוד, למדתי שגם כשקשה, אם מתאמצים אפשר להגיע רחוק, למדתי לקחת דברים בפרופורציה הנכונה, וכן שחשוב להיות יוזם ולא פסיבי, אבל יותר מכל אלה היה בכך שיכולת לקבל כל אחד, בלי רצון להעיר לו, בלי לקטר, בלי להתעצבן, רק עם חיוך גדול על הפנים, לתת לו הרגשה טובה.

יובל

מתוך מכתבי חברים:

לימור שורץ:

הכרתי את דני כשהוא היה בכיתה י"א (ואני ב'י') בוועידה הארצית של בני עקיבא.

דני היה הראשון שידע כשנכנסתי להדריך, הוא כל כך פירגן והתלהב. בכל שיחה שהיתה לנו במהלך השנים, תמיד הרגשתי שיש מישהו שמקשיב בצד השני וממש מזדהה רגשית עם הדברים שסיפרתי לו ושמה בשבילי. יכולתי לשמוע את החיוך שלו בצד השני של הטלפון.

היינו דנים הרבה במהות ההדרכה, מי נחשב מדריך טוב, מה זו דוגמא אישית, שיתפתית אותו בדילמות ומחשבות שהיו לי. הוא ידע לקחת דילמה מורכבת ולפשט אותה ולגרום לי להסתכל עליה מכיווני מחשבה אחרים ולא בהכרח שגרתיים ומקובלים. דני תמיד הצטייר בעיני כמי שאומר את מה שהוא חושב ועושה את מה שהוא מאמין בו גם אם זה שונה ממה שכולם מסביב אומרים או עושים.

ערב אחד לא היה לי מצב רוח והייתי מאד נסערת ממה שהו, החלטתי להתקשר אליו. הוא היה אז בקורס קצינים. אחרי שהוא כל כך הקשיב לי והפך את הבעיה שהיתה לי להרבה יותר פשוטה, הוא דאג להצחיק אותי על ידי סיפורים וחוויות מבודרות שהיו לו בקורס. כשסיימנו לדבר, נשארתי עם חיוך ענק על הפנים.

כשדני סיפר לי שהמג"ד שלו רוצה שהוא יצא לקורס קצינים והוא מתלבט האם לחזור לשיבה או לא, אמרתי לו: "וואו דני, כנראה שאתה ממש טוב אם כל כך רוצים אותך קצין", התגובה שלו היתה "את חושבת? נראה לי שהם פשוט צריכים אנשים אז רוצים שאני אצא". כך תמיד הוא היה אומר, בלי טיפה של שחצנות. דברים שהוא היה עושה ובעיניי נראו כמעשים אידיאליסטיים וגדולים, הוא ראה כמובנים מאליהם, כדברים שמי שעושה אותם פשוט ממלא את חובתו.

לימור

אפי, שכנה של המשפחה:

לכל אחד היה את הדני שלו. כלומר, כל אחד הכיר את דני באחת מהתקופות בחייו. היו כאלה והתמזל מזלם וזכו להכירו במשך הרבה תקופות... במהלך השבעה, נדמר היה שכל העולם מכיר את דני, וכל אחד ועולמו עם דני, התחיל להכיר עוד ועוד עולמות בחייו, וכולם חברו יחד – לא לעולם אחד, כי אם ליקום מלא, מופלא ומדהים.

את דני שלי, הכרתי בתור השכנה... קשה להאמין, אבל בכל הפגישות החטופות והקסומות שלנו במעלית, בחדר המדרגות, בכניסה לבניין, בסוכה... תמיד היה לו זמן לשאול ולהתעניין באמת בקורה בחיי, תמיד עם חיוך, ותמיד עם עידוד כשצריך. תמיד היה אומר שלום, גם כשלא היה מוכרח – כשהיה במרחק של מטרים ממך – מרים יד, מהנהן. היה בו כבוד רב לכל בני האדם.

כל מפגש אתו, שישאר חקוק בליבי לעד, תמיד השאיר מקום לעוד, לרצון להכיר יותר ולדעת יותר, כי כמו דני לא רואים בכל מקום, ויודעים שמדובר במישהו מיוחד.

דני, בשבילי, לא היה סתם שכן, הוא היה חלק מחיי, הוא היה חלק מאיר ושמח, חלק שתמיד עשה טוב על הלב. אני בטוחה שהוא היה החלק הזה בחיי כולם.

אפי



דודו שרגא, חבר לפלוגת המסלול ולקורס מ"כים

למרות שדני לא היה איתי באותה מחלקה, הייתה לנו תמיד שאיפה למלא את המסלות הפלוגתיות ביחד, אולי בגלל ההומור המשותף. אך נראה לי בשחזור לאחור, שאותה 'לקיחת החיים בסבבה' (כלשונו), היא שנתנה לנו באותן שעות של שמירה ושל נסיעה לבסיס את הכיף בלדון באותם נושאים עליהם, בתפישת העולם, היינו חלוקים מאד. הנקודה הזאת בנתה בינינו המון, עד כדי כך שבימי ששי, כשהיינו חוזרים הביתה ועולים על אזרחי, הייתי בא לקחת את דני לאחד המעיינות בירושלים, סתם כדי לעשות קפה ובעיקר לדבר...

אני נזכר בפגישה האחרונה עם דני, בחוף של גוש קטיף, בערב חג הסוכות תשס"ג. היינו המומים שנפגשנו דווקא שם. התחבקנו והתחלנו לדבר. דני סיפר לי שלוחצים עליו לצאת למ"פ, אך הוא בחיך מנצח אמר לי שסרב. 'אני חוזר קצת לשיבה' אמר. צחקתי, אמרתי לו 'הם עוד יצליחו לשכנע אותך'. ידעתי שמילה כמו 'תרומה למדינה', או 'צריכים אותך', פשוט תשבור אותו. אך לאחר שהמשכנו לדבר הבנתי, שהמילים בהן מנסה המג"ד לשכנע, הן פשוט מילים לא נכונות לדני. היו אלה מילים של כסף, קידום. את דני זה לא קנה...

מאז שנהרג, אין יום שאני לא נזכר בדני הי"ד. ניסיתי לחשוב מדוע, הרי לצערי, בחיי הקצרים לווייתי הרבה חברים בדרכם האחרונה. חברים שחלקם היו איתי בחדר בפנימייה וחלקם למדו איתי בישיבה התיכונית ותקופת ההכרות שלי איתם הייתה ארוכה מההכרות שלי עם דני. המסקנה אליה הגעתי היא, שדווקא אותו ניגוד בתפישת העולם שלי מול דני ויחד עם זה היכולת להקשיב באמת ולשבור את הראש איך לומר את הדבר בצורה הכי ברורה, הוא שיצר את הגעגוע העמוק, שגרם לי לפני שבועיים, לאחר הלימוד לזכרו, במקום ללכת הביתה, פשוט ללכת להר הרצל לבקרו...

אוהב וכואב,

דודו





דני עם איתי

איתי אלמליח

דני אחי...

במוצאי שבת, בחדשות, ספרו מה שקרה בחברון, ועוד קודם שאמרו את שמך – התחילו כבר הדיונים... כתבת אחת שאלה: "זהו? אז חתירה למגע בכל מחיר?" כל שיכולתי לעשות זה לחייך חיוך עצוב ולרחם עליה, "מסכנה, היא לא היתה חיילת של דני...". כך לימדת אותנו, דני, זר לא יבין זאת... לך תסביר למישהו, שזה מה שמחנכים אותך, שכשהמדינה קוראת לך אז מתייצבים – וחותרים למגע, ש'ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם' זה לא רק פסוק מתהילים, אלא דרך חיים. שכך חונכת אותנו בה, ואתה דני, לא שבת גם אחרי שכולית, כאילו לתת לנו דוגמא אישית שידענו שקיימת ובכלל לא דרשנו...

מאז הבשורה הנוראה הזאת, הכל כך לא נתפסת, אני מנסה לחשוב איך אוכל להסביר למישהו מבחוץ מה היית בשבילנו? אף אחד לא יוכל לתפוס מה זה מ"מ שבנה אותך, שעצב אותך, שאהב אותך, שאהבת אותו, ובנית על הקשר האישי שמתפתח ביניכם רק כדי להסביר לו שאתה אוהב אותו – ועוד לא הספקת...

אז זהו דני, אנחנו כאן ממשיכים לבקש לרדוף את אויבינו ולהשיגם ולא לשוב עד כלותם, אבל בסוף לשוב – אתך בלב... דני של כל אחד מאתנו...

זהו אחי, אחי שלי... צר לי עליך אחי... נפלאה אהבתך לי...



צבי טיפנברונר:

כבר כמעט חודשיים חלפו מאז אותו ליל שבת מר שבו נפלת בקרב בו טמנו המרצחים השפלים מארב ליהודי חברון, בדרכם לביתם ממערת המכפלה.

דני, מכל החברים שלי בצבא רק איתך נשארתי בקשר הדוק, כל כך אהבתי אותך וכל כך הערצתי אותך, ודווקא אתה מכל האנשים הלכת.

אתה יודע, רק בגללך יצאתי לקורס פיקודי. אחרי שראיתי אותך מתקדם כל כך מהר בתפקידים, החלטתי שאני רוצה להיות כמוך.

דני, אין יום שאני לא חושב עליך, אתה כל כך חסר לי, מדי פעם אתה אפילו מופיע לי בחלום. בחלום האחרון שהופעת לא הבנתי מאיפה הגעת ואתה אמרת לי בחיך שאתה לא מבין למה כולם חושבים שנהרגת. כשהתעוררתי בבוקר למציאות, לא יכולתי לקום מהמיטה מרוב עצבות.

דני, לכאורה כל מה שנשאר לי ממך הן כמה תמונות בודדות שבהן הצטלמנו בצבא, והקול שלך במזכירה האלקטרונית בפלאפון, אבל לא! נשאר לי כל כך הרבה זכרונות יפים מכל מה שעברנו יחד, למדתי ממך המון, אתה לא יודע כמה.

תשמור עלינו דני, טוב?

מן העתונות

התקרית בחברון - השתלשלות האירועים

שלשום ביום שישי, סמוך ל-7 בערב, לאחר שסיימו כחזות צה"ל ומג"ב את אבטחת המתפללים החחרים ברגל ממערת המכפלה, מגיעים שלושת המחבלים מכיוון דרום. אחד מהם עולה בסימטה תלולה עד לבית המשקיף אל ה"פישפש" (שער קטן בצד הדרום מערבי של קרית ארבע), והשניים האחרים מתמקמים על גגות ומרפסות של בתים נמוכים יותר



1 בדומנית, הם פותחים באש על שלושה יעדים: א. אל עבר ג'יפ של כוח מילואים ליד הפישפש, כמה מהם נפצעו, אך משיבים אש והורגים המחבל. ב. שני המחבלים האחרים יורים על ארבעה חיילי נו"ל, שסיימו מארב. שניים נהרגים ושניים נפצעו. ג. אח"כ יורים המחבלים על ארבעה שוטרי מג"ב היורדים אל הסימטה לאחר שיהו את מקור הירי. שלושה שוטרים נהרגים ואחר נפצע קשה

2 ג'יפ ובו קצין מג"ב וחייל נוסף, מגיע לסימטה. אחד המחבלים מזנק לעברם והורג את את שניהם ממרחק של מטר אחד. דקות אחדות לאחר מכן מגיע למקום מפקד חטיבת חברון אלוף-משנה דרור ויינברג נורה תוך כדי תנועה רגלית. בשלב זה נכנס אל הסימטה קב"ט חברון, בג'יפ. גם הוא נהרג מהירי. קב"ט קרית ארבע מסתער עם שד שניים מאנשי כיתת הכוננות של היישוב. שלושתם נהרגים. לאחר מכן, נכנס סגן מפקד פלוגה בנח"ל עם נגמ"ש לסימטה, הקצין מתרומם מתוך הנגמ"ש נורה ונהרג. גם מפקד פלוגת משמר הגבול בחברון נפצע

3 מג"ד הנח"ל סגן-אלוף עוז יחד עם חייליו וכוח מיוחדת דובדבן,



הארץ, י"ב בכסלו תשס"ג, 17.11.02

סגן דני כהן ז"ל

המ"פ: "שכחתי להגיד לו לשמור על עצמו"



"דני היה הבן אדם הכי רגיש בעולם. אין לו מילים להסביר את טוב הלב שלו", כך מספר סרן רגב החרוג, מפקד פלוגת נובמבר 01 בגדוד הנח"ל 931, על סגנו, סגן דני כהן, שנהרג ביום שישי האחרון בניסיון לחלץ פצועים בקרב חברון. "כל החיילים היו חולים עליו. הוא תמיד הרגיע אותם, היה עושה להם שיחות נפש. היה לו חיוך תמידי על הפרצוף. גם כשצריך היה להתעצבן, הוא לא ידע איך. "דיברנו בטלפון שנייה לפני שהוא נכנס עם הנגמ"שים. אמרתי לו: 'דני, שמור על החיילים'. שכחתי להגיד לו לשמור על עצמו. והוא שמר עליהם - לא נתן להם לצאת מהנגמ"ש. רק הוא יצא, ונהרג". כהן, בן 22 במועדו, נקבר בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים ושתי אחיות.



סגן דני כהן

"האידוע בו מצא דני את מותו בכלל לא היה בגזרה שלו. הוא הגיע עם כוח כוונות, כדי לחלץ פצועים"

במחנה, י"ב כסלו תשמ"ג, 22.11.30

סגן דן כהן ז"ל

נקרא על שם דודו שנהרג במלחמת יום-כיפור



צילום מתוך קברו בבית-העלמין

סגן דן כהן ז"ל, בן 22, מירושלים, שנרצח ב-1973 במלחמת ששת הימים, נקרא על שם דודו רני טייבלר, שנהרג במלחמת יום הכיפורים. דן, שהגל את יום הולדתו ה-22 לפני מספר שבועות, למד בבית הספר היסודי יתורה ולוי, ואחר כך בישיבה התיכנית נר שמואל החיבת. זה שנת לימודים נוספת עשה דן בישיבת הקרבנות עין גנים.

ואחר כך התגייס לנח"ל. דן יצא לקורס קצינים, סיים אותו בהצלחה, אולם בסיום השלים מסלול עם חייליו קודם לתפקיד סגן מפקד פלוגה.

מפקדיו לחצו עליו באחרונה שייצא לקורס מ.פ. והוא היה אמור להשתחרר בקיץ הבא. לפני שבוע ומצי הגיע הגזרה שלו לגזרת חברון, לאחר ששהו בגזרת עשרת. בהתקלות הגיע דן עם חייליו על גמ"ש במסגרת כוח החילוץ. קלפי שגורה ברזל המחבלים פגע בביטנו מתחת לסימס"ן והוא נפצע באורח אנוש ומת מפצעיו. דן השאיר אחריו הורים, יתורה ונאה, ושתי אחיות, מייב ורד ניה.

עמי בן-דוד

המ"מ רצה להיות קרוב לחיילים

עשרות חברים ובני משמחה הגיעו אתמול לנחם את משפחתו האבלה של סגן דני כהן (22), שנהרג בסיוע הרציני בהברון.

דני, שנקרא על שם דודו שנהרג במלחמת יום הכיפורים, למד בישיבת נווה שמואל באפרת ואחר-כך בישיבת הקיבוץ הדתי בעין צורים. משם הלך לנח"ל. דני היה קצין שבאמת ובתמים אהב את החיילים שלו, סיפר מפקדו, סא"ל ערן ניב. "הוא אמר לי 'אני לא רוצה להיות מ"פ, אני רוצה להישאר קרוב לחיילים שלי'.

"האידוע בו מצא את מותו בכלל לא היה בגזרתו. הוא הגיע עם כוח כוונות, כדי לחלץ פצועים. תוך כדי שהוא מכוון את הנגמ"ש ומנסה להגיע לכוח במצוקה, ראיתי שהוא קיבל כדור".

דני אביו, יהודה כהן, אמר אתמול: "דני היה ילד מקסים, מאוד רגיש, ילד שתמיד אהב לעזור. אותו בחור רציני ואיכותי, הגיע לטוף הדרך ואנחנו מחזירים אותו לבוראו". דני השאיר אחריו הורים ושתי אחיות. הלוחית ותקנים היום ב-14:30 בבית הקברות הצבאי בהר הרצל.

עידנה אדסו

מעריב, י"ב בכסלו תשס"ג, 17.11.02

נהרגו בקרב בחברון

ידיעות אחרונות, י"ב בכסלו תשס"ג, 17.11.02

ב"ה

תנועת בני עקוב בישראל
מחלקת הדרכה

"ותן בליבנו בונה להבין ולהשכיל
לשמוע, ללמוד וללמד..."

וזאת ל **תעודה**

כל החב' 13 כ"ב
מסנף מבצב - ירושלים
סיים סמינריון מדריכים
שהתקיים ב 27.12.77
בתאריך _____

עלה נעלה
בברכת חברים לעזרה ועבודה

ה. מח' הדרכה

מז' המסמך
מז' כ"ב
המדריך



**ראש
המטה
הכללי
ומסמך את**

**לקצ'ו
בצבא
ההגנה
לישראל**



מאול מוסו, דא"ר
רזם המטה הכללי

ניתן ביום
27.12.77

אנוניברסיטה העברית בירושלים

אנוער שוחר מדע

תעודה

הננו לאשר כי התלמיד

דן - חיים בהן

השתתף בחוגו נוער שוחר מדע
אשר נערכו בשנת הלימודים תשנ"ו
באוניברסיטה העברית בירושלים
וסיים את לימודיו בחוג

מסע לעולם המשפט

ירושלים, סיון תשנ"ו

מז' 319
חז' זילבר

מז' הדרכה
חז' מז' כ"ב

אות ההתנדבות

מוענק בזאת ל -

דן

בהוקרה והערכה רבה
על היד המושטת לעזר,
הלב החם והפתוח לתת,
הדוגמא והמופת
שהשיגו היוד קטן של אושר
ושמחת חיים.

תודה

טובה אוטובל
ואתמרת קי"א"ח

המד"ב והשראה לסייע
ליודים חזלי כרנן
C.B. ועוזן שרדיב

רח' חזון איש 36
רח' תנן
03-6776050

האריך י"ב שבט תשע"ט

מעשה ברבי הלל מקולומיא

הידיעה הנוראה על נפילתו של דני בליל שבת קודש בחברון, הגיעתנו בו בלילה. במשך השבת, נזכרנו בסיפור מופלא אודות אחד מאבות משפחתנו, רבי הלל ליכטנשטיין מקולומיא, שנפטר אף הוא בליל שבת (י אייר תרנ"א), ופטירתו בהונגריה הותירה את רישומה בחברון. המעשה ממחיש את דברי הזוהר הקדוש (פרשת ויחי), על כך שנשמות ישראל עוברות במערת המכפלה בצאתן מן העולם.

כך מספר חתנו, רבי עקיבא יוסף שלזינגר זצ"ל:

בשנת תרנ"א בזמן פטירת מורי-חמי זצ"ל הייתי אז בחברון ת"ו, שובת בשבת באכסניה של מחותני הרב זכו' מו"ה שמעון מנשה הרב דחברון זצ"ל, ובערב שבת כבר באה מן הגג עורב גדול על בשורה לא טובה (כעין הגמרא בגיטין מה ע"ב) אשר לא שכיח שם, בפרט בקיץ י' אייר. וגם זה פלא, כי דרכי היה לנסוע לחברון ת"ו רק באלול, איך איתרמי לי התם באייר בימי ספירת העומר כן.

ובחדר אשר לנתי בשבת היה דולק נר אחד מוכן להאיר את כל הלילה, ונכנס דרך חלון קטן ציפור וכבה את הנר שבת בכנפיו, ונשארתי בחשכה ובהלתתי כי אין זה כדבר העולם. ולא איתרמי לי כן מעולם, אך מאותו שבוע כאשר הייתי מוכן אצל חלון. ומנהגי היה בהיות אצל חלון ביתי בירושלים ת"ו, לפעמים בלילה היו מוליכים בר מינן דרך התם להוליכם בהר הזיתים לקבור בבית החיים, אם שמעתי כן בלילה בזמן כאשר אי אפשר לרוץ ללוויה, הייתי נהוג לרחוץ הידיים לילך ללוויה עוד פעם רק ד' אמות בבית דרך הילוכו מניה וביה ולחזור, כן הייתי מורגל. ושם (בחברון) כאשר באמצע הלילה שמעתי לוויה גדולה נוראה, גם קברנים עם הכלים מקשקשין שמעתי כאשר הוליכו עם המטה כנהוג, והוליכו כן במהומה ועם חיל גדול רב אל מערת המכפלה, וחשבתי כי זאת הלוויה בלי ספק של אדם גדול הוא כפשוטו בהמון רב, ומיהרתי לרחוץ ידי כדי ללוות ד' אמות לפי תומי. ותמהתי, מי אשר יש לו לוויה גדולה כזאת שלא נשמע מקודם כלום בעיר, והיתכן שלא היו מודיעים ממנו למחותני הרב מרא דאתרא? וגמרתי בלבי בבוקר אור לדרוש על הדבר, ודרשתי וחקרתי בבוקר ולא ידע אדם כלום. ולא עוד, נזכרתי כי טעות גדול טעיתי, כי אני הלכתי ללוויה לצד מערת המכפלה שהיא בדרום העיר, והבית החיים שם הוא לצד צפון, לא ראי זה כראי זה, ולא ידעתי לפותרו כי אמרתי כלום חי מכחיש את החי, את אשר בעיני ראיתי וטרחתי בו?

ואחרי עברו שבועיים נתוודע לי מן פטירת מורי-חמי זצ"ל אשר היה אז באותו זמן ממש, אמרתי אכן נודע הדבר למפרע.

(ספר תולדותיו של רבי הלל, 'קודש הילולים לה', עמ' רצד-רצה)

התמונות בפרק "מפרי עטו והגיגיו"
מתוך צילומיו של דני הי"ד

מצרי עטו זהגיגיו



אזא לאתא שאומ!

אמה, אמה אנו חיים?

האם יש לזן-אדם אמה גבאית?

העולם המקיים דשזיו משהו שסוב יזים, שסוב יקרה, וכל אמה מאינו הוא
 חלק הכרחי בהגבחות העולם והאנושות אקראג אלו דבר נשגד.
 אם כן, מה שנברש מכל אמה, וזעזם גבאית החיים, זה אהיוג האלק דפאלו
 דצורה האזה דיוגר שהלא יכלו, כאומר, עו מי שהולך דברך של יהודי דגו,
 אקיים אה דגד היהודיג דצורה המועילה דיוגר עו מנהג אהעמיד דורוג דאים
 יוגר טוים ממנו, עו יבי השפעה עו דצאזאו או עו סדומו.
 אני כנראה שייך אלק שצריך היה אהשפיע עו סדומו, לאם אלק שהשפיע
 (זמ מלשון השפעה וגם מלשון "שפע") עו ילדיו, אז רק רציג אהגיב אכמ,
 שאני די מזסט ממה שהספקי דמסגרג הכלון המצומצם שהוקצו לי, ושאני
 מרגיש שהיגי שופר די טוד אברך שזה חינוכם אוגי ושאני לא מצליח אהשוז
 עו דבר טודה יוגר אגד יוד מאיך שגיבאמס אוגי (טוד אווי קצג פינקוס
 מדי...).

דניסיוני דבא ראגי שדברך כאלו האנשים שנשכרים דצורה מסוג מקנה עקד
 שכול, הם אנשים שיש אהם רגשות אשם כלהם, כמו שאני מכיר אבם
 (דעיקר אמא), אמרוג שלא גהיה שום סיבה, אגם עולוים אהמורט עו דברים
 ששעיגם או שלא עשיגם, שאמרגם או שלא אמרגם.
 אז רק שגדעו, שזאמג עשיגם הכל נכון, שאלו מהפסקוה קטנוג אני יוגר
 מעשירים שנה מזסט, ורק רוצה אהגיב גובה!

בין ניירות העבודה של דני, שהגיעו אל המשפחה לאחר נפילתו, נמצאו כמה שירים שכתב. בהם ביטא את רגשותיו ומחשבותיו לנוכח המצב בארץ.

שניים מהשירים מובאים כאן:

20.3.02 (פיגוע זאם-א-גאמ) (פיגוע זאם-א-גאמ)

עניים זשוק
עשירים זקניון
נוסעי אולזוסים
ונוסעי מלוסם
צעירים שרוקדים זמאזבון
זמזגרים שיושבים זמזנה מרכליג
יושבי זגי קפה
יושבי הפוזריוג (השניה ביוזחא שפהרזים הם זרזם איזים)
יושבי זגי מברש
ויושבי זסיסי הזזא
מגזאים
מפזניי שום עכשיו
מאה שערים זמזנולא
מסידג רוזקוג זמז-אזיז
ורק אז"ל חלו זאג זאמרו:
"כל ישראל
יש אהם חזק
זעזום הזא"
(ורז שום זניג)

16 . 3 . 02

הוא רצה אהיוג אהוב
אז זרה אהזנון אז הימ הקבול
אז זסולג אריאל אזריאל
האלו סימנים שיכול
אזרול אהמקום.
אז לא אהסון ושכול.

ויסוף אריאל.
ויפרוס עאי זמן וגאנה
על מזושג אהאמט.
ויחוס על הקיקיון.
אז לא על העיני.

ויילך העם הולך וטעו.
ויאמר הנביא:
על אהרזק אהיה
אי אפשר אזרול אהנינוה.

(אני אולף היום.
אזרמן נהרז
אהזעזעים אנעמי.
נא אהגייתס זסאהנוג)

16.6.02

בוקר טוב,

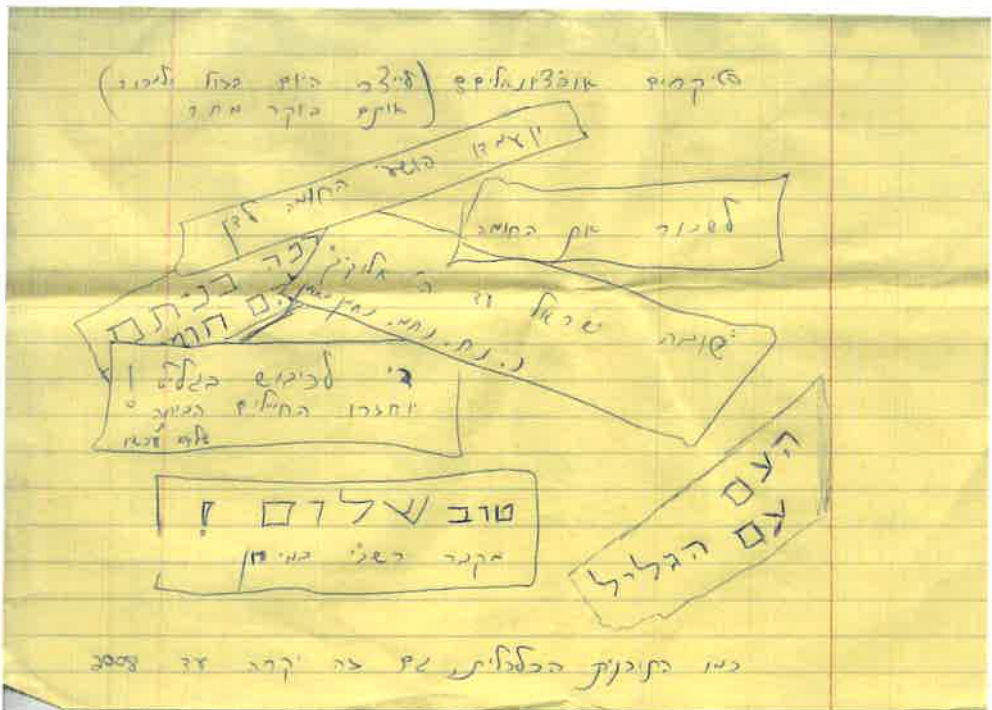
קצת על היומיה' (בלחצב הגפר).

היום בונים חומה מאר ישראלי את הגדר ומאילו אנסוד חיילים על שבו הטשטוש למתגיים יורו
 עליהם מהצד הפאטטני. עוד שלשה ימים הם ייסוד בסופו מחוננו יורו כור שבלוד ארבעה
 ימים יורו עליהם. אז ייסוד בטנקים כור אמטל מטעני גאון אז יהיסו אר כל הצדדים והבגים
 מההגדר ועד קיולמטר חמנה. עשרה אלפי פאטטניקים חיואשים, בוי בור ובלו פנ'מה, וחצא
 בכיכוס אדבור. שום צבר לא עומד בפני אנשים חיואשים. (חשיק: כל אדם אשים ושקיעו אר כל
 מרצם בורו טאקים ורקטור. גר כור שהם מצלמים אריום לאמהם אצורו ישראל הדריכוס
 אצורו טוטאליט עם הצד הפאטטניקי, ואביצוד פדולוג צוינג (נד החנינה שהם אצורויה.
 הגדר הבאה גריה בור חופה-קריוו-ערו-עפולה-צפג-גאיל אבין המשולש-גארי ערא-גארי
 חילק.

עכשו כור קבדנו גבול בער מחוננו ישראל ואיבנו כלעט אר הרצו הטריטוריאלי מהמרכ
 אצפון

אז, עם הגבול המצט יהיה צוינג

טאקרים אופציונאליים: (אויצרי היום בורו ולמכור אדם בוקר מאר)



את השיר הבא כתב דני בהיותו בכתה ה':

שמחה

1. הוא שמח בחלקו
באשר בפינו
הוא אהב את הנריג
והוא גם שמח לחיות

2. אך לא חזר
ואשא אין המצב
ואם הוא מחוכך
אז מצחק איתו סגס כן

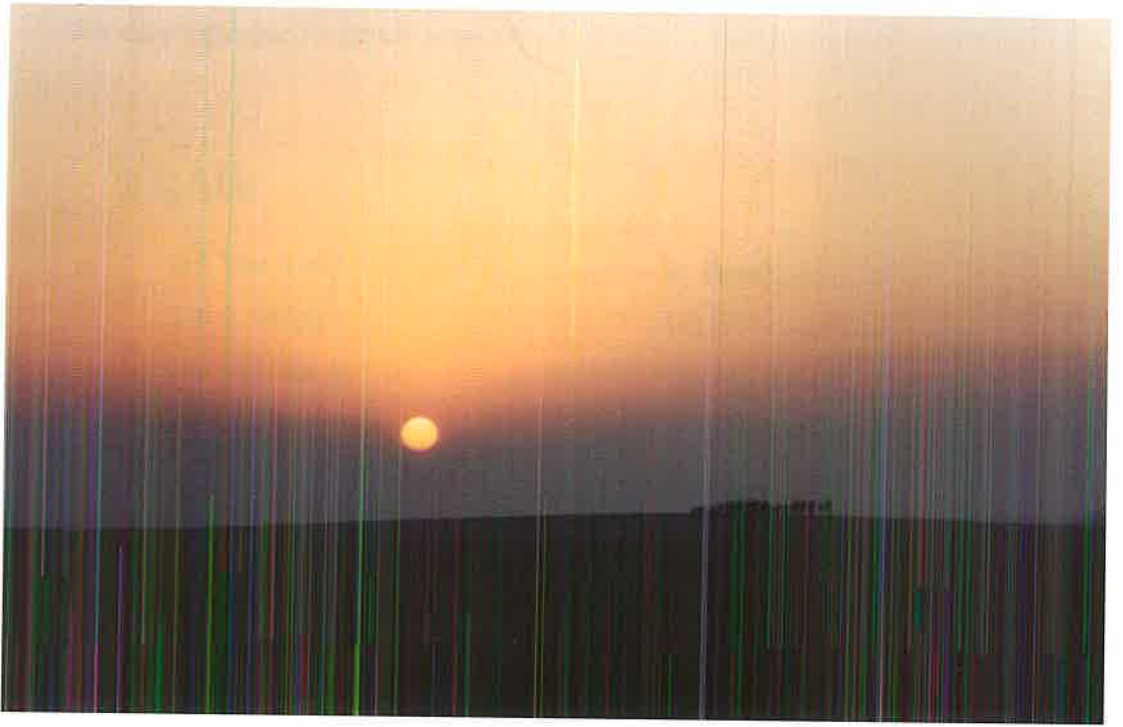
פסוק: 3. צחוק ושמחה
מסגרים בכל פניה

4. שמח בחלקו
שמח בקור
שמח בכל מצב
גם בזרז וגם בקרז

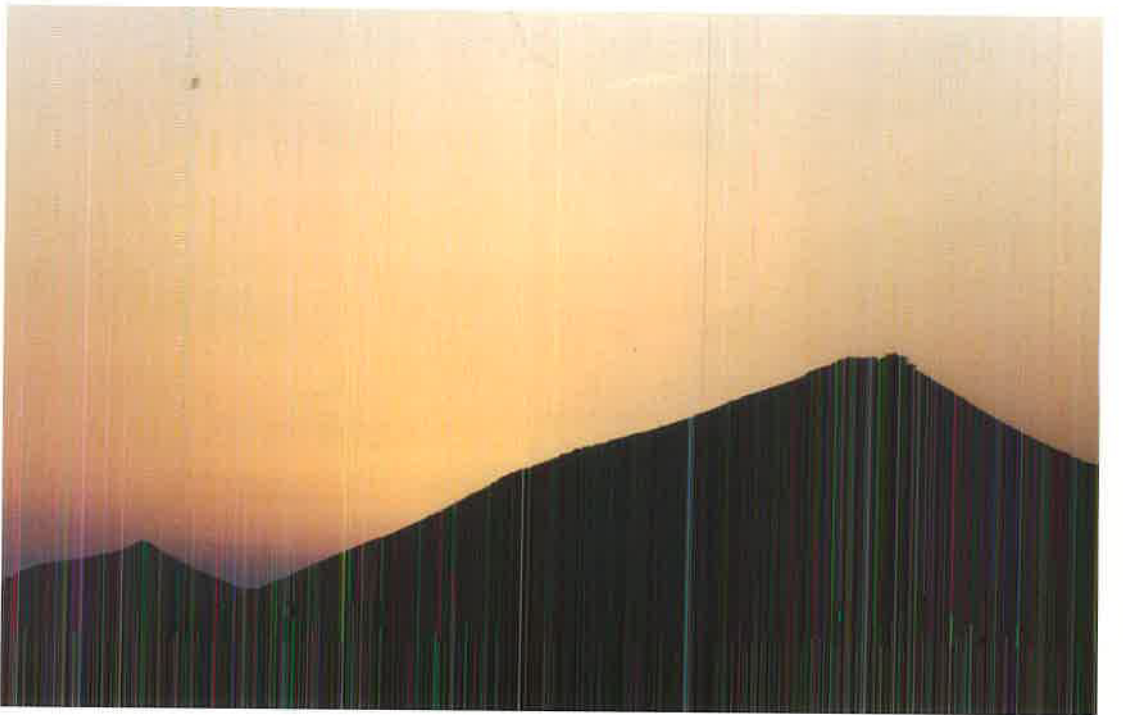
5. אך יש שמחה
לא טובה, ארומה,
"לא בשמח נפשו אויזק"
ואל בשמח כשכוסים סייק.

פסוק: 6. צחוק ושמחה
מסגרים בכל פניה





המחלקה של בני ברקע השקעה





מתן תורה



מסע תדל"ם מחלקתי